

Sökaren

– tidskrift för livsfrågor –

DET FINNS MÅNGA VÄGAR TILL HARMONI OCH SJÄLVFÖRVERKLIGANDE. VIDYA LINDBERG HAR FASTNAT FÖR HYPOSYNTES, SOM LÄRS UT AV VEESUI VERSAICHI. DET HAR GETT HENNE ÖKAD SJÄLVACCEPTANS, INRE FRID OCH EN DJUP TILLIT TILL LIVET.

Kontakten med hyposyntes förändrade allt!

Vidya Lindberg har alltid tyckt om att testa sina gränser och hon har alltid förväntat sig mycket både av sig själv och av livet. Mitt i allt detta var hon ekonomisk, planerande och trygghetssökande. Ändå kastade hon sig ut i ovissheten, då hon förra året helt bytte liv.

Av AGNETA MILDE

Huset på Gotland var den fasta, trygga punkten. Vidya brukade tänka att hon inte skulle lämna sitt hus förrän någon bar bort henne därifrån. Detta hus utanför Visby hade sett två barn växa upp till vuxna individer, men även ett och annat tillfälligt placerat fosterbarn hade testat husets gränser. Ett fast arbete vid socialtjänsten var navet i tillvaron även om utmaningarna där en gång lett till utbrändhet.

Hösten 2005 blev Vidya klar med en utbildning till hyposyntesterapeut. Hon hade redan provat på att vara hypnos-terapeut en dag i veckan och valde att pendla till fastlandet för att lära sig ett användbart tillägg. Det blev mer än så. Denna välplanerade merit vände på Vidyas hela tillvaro.

Plötsligt hade hon sagt upp sig, dragit iväg på en resa till Indien (ditlockad av skaparen av hyposyntes) fått ett nytt namn (av en dansk guru) och bestämt sig för att flytta till Stockholm för att helt satsa på hyposyntesen. Ingen annan av kurskamraterna har vågat ta det steget, eftersom företeelsen är alldeles ny.

En lycklig kursledare

Det innebar att Vidya, förutom att hon hyrde lokal för att ge terapi-sessioner, också fick glida in i rollen som kursledare tillsammans med sin lärare Veesui Versaichi. Denna reporter, som skickats till en sådan kurs av Sökaren, blev oerhört intresserad av detta som kallades hyposyntes. Det var en öppen kurs med syftet att vi skulle släppa taget och låta oss bli *levda av livet*, precis det som hänt för kursledarna. Ett uttalande från Vidya fastnade:

– Just nu har jag ingen fast inkomst, inget eget hem och ingen aning om vad detta skall leda till, men jag har aldrig känt mig så lycklig!

Efter ytterligare några kurser och tre terapiesessioner med Vidya har vi nu träffats för en intervju. Vi sitter uppkupna i soffan efter en härlig promenad och Vidya svarar tålmodigt på alla

mina frågor, medan mörkret sänker sig omkring oss.

Hjärtat gav klara besked

Jag får veta att Vidya växte upp i Östhammar på 50-talet, satsade på sjukvård och mentalvård innan hon slutligen utbildade sig till socionom. Två barn föddes i samma veva och hon flyttade med sin man till Gotland för hans AT-tjänstgöring som läkare. När lillflickan var ett och ett halvt sårade de på sig som vänner. Det blev allt viktigare för Vidya att lyssna till sitt hjärta. Hon frågade sig om hon skulle fortsätta det trygga jobb hon fått som kurator på ett sjukhem för långtidssjuka. Redan efter en dag kändes det fel och hon sade upp sig dag 2.

– Jag kände panik i hela kroppen. Här hade jag hittat en trygg, säker box, men det var bara så fel det kunde vara. Jag kunde hela sjukvårdspaketet och hade kunnat sköta det med arm-bågen. Det var ingen utmaning. I stället gick jag upp på socialkontoret i Visby, fick genast ett vikariat där och blev kvar i 20 år.

Socialsekreterare och hypnosterapeut

Vidya berättar att hon älskat jobbet som socialsekreterare även om kombinationen med att vara familjehem en gång höll på att ta knäcken på henne. Dock såg hon stora begränsningar i vad som var möjligt att påverka och det var därför som hon ville hjälpa människor mera konkret via hypnossessioner. Det var före millennium-skiftet som Vidya pendlade till Visingsö för att bli hypnosterapeut.

– Intresset var stort och många sökte min hjälp som hypnos-terapeut. Jag fick också möjlighet att på min arbetstid jobba i min arbetsgrupp med hypnos som friskvård under en period. Syftet var att förebygga och hantera stress, och det uppskattades mycket. Efter fem år ville jag utveckla mig ytterligare och en annons i tidningen Energivågen ledde mig till hyposyntesutbildningen. Det var inslaget av NLP (neurolingvistisk programmering) som lockade mig.

Sedan testade du att bo på ashram i Indien. Hade den vistelsen någon särskild betydelse?

Veesui Versaichi, hyposyntesens grundare, och Vidya, hans svenska adept och medarbetare. De visar en väg till frid, glädje och kärlek.

– Jag har ju alltid varit så himla duktig, ordentlig och ekonomisk, så att bara säga upp mig och åka till Indien var en stor grej. Resan var en fantastisk upplevelse på så sätt att den hjälpte mig att släppa mycket av det som var mitt gamla jag. Jag kunde bara vara i det nya och i nuet, inget planerande, inget förutsägbart, ingen koll. Sedan bodde jag inneboende i Stockholm i tre månader samtidigt som huset på Gotland gick till försäljning. Det innebar att jag fick kasta eller sälja en stor del av mina ägodelar. Till saken hör att jag haft som hobby att klä om gamla möbler, så även sådana ofullbordade projekt fick ryka. Nu är huset sålt och jag skall få en egen tvåa efter ett år i kö, så det känns bara bra.

Ny livsstil – nytt namn

Varför tog du ett nytt namn?

Jag hette Anita och jag har aldrig gillat det namnet. Under min resa i Indien 2006 fick jag mitt andliga namn av dansken Nukunu på en satsang (= möte i sanning). Vidya är sanskrit och betyder kunskap/visdom. Jag blev kallad Vidya i Indien och det kändes helt rätt att byta när jag kom hem. Det fanns också ett annat skäl än att jag inte gillade mitt födelsenamn, och det var att jag ville

leva här och nu, byta livsstil – helt följa känslan i allt och bara låta den ta mig dit jag ska utan att veta hur det ska sluta. Det finns bara nu! Mitt gamla namn var mycket förknippat med ett förflutet som inte har varit helt lätt. Det känns fantastiskt skönt när jag blir tilltalad Vidya. Det finns inget/ingen bakom, det finns bara det som är nu.

Uppfattar du dig som en sökare?

– Jag har nog varit en sökare i nästan hela mitt liv – ända sedan jag var så gammal att jag kunde tänka. ”Det måste finnas något mer än det här”, tyckte jag, och äntligen har jag kunnat lägga ner sökandet. Sökandet handlade för mig om att leta utanför mig själv, via kurser, böcker, tekniker mm och där fanns inte det som jag sökte, även om jag har lärt mig mycket och haft många intressanta möten.

Inga problem, bara frid

Vad har hyposyntes betytt för dig personligen?

– Hyposyntesen har visat mig hur lätt det är att släppa gammalt skräp när man blir medveten om hur styrda vi är av det förflutna,

som inte längre existerar. Ibland sitter vi ordentligt fast i sinnet/egot och då kan det ta en stund att släppa den personliga ”story” vi trott på så länge, men det går om man vill. Hyposyntesen har hjälpt mig att hitta friden i mig själv, en frid som alltid finns och alltid funnits där, när man släpper alla föreställningar som ligger i vägen. Jag tror inte på några problem längre.

Längtar du inte efter en man?

– Jag känner mig mycket tillfreds med att leva ensam, men om det dyker upp en man, där nyfikenhet och lust finns hos båda att lära känna varandra närmare, så kommer jag inte att avvisa honom. Men mitt liv just nu handlar mest om att leva min uppgift, att lära ut hyposyntes, så att fler kan hjälpa människor med dessa tekniker och öppna för mer medvetenhet. Veesui och jag har startat ”Sai Rama” för detta och vi behöver verkligen bli fler.

Vi skrattar där i soffan, när vi kommer fram till att Vidya i alla fall fått ett kärleksbarn, ”Sai Rama”, för det stämmer verkligen att hon lagt all sin kärlek i att få detta projekt att ta sina första steg. Veesui Versaichi gör naturligtvis sitt, men Vidya är bäst på att hålla ordning på det praktiska.

Nuet är bäst!

Vad gör dig mest lycklig?

– Sol, solvarm sand och ett svalkande hav, snöyra, klar och frisk höstluft, en riktig höststorm, våren med ljuset som kommer, havet och doften av hav, doften av skog, rent och gott vatten att dricka, god ”riktig” vegetarisk mat, musik som jag tycker om, att veta att mina barn har det bra, goda vänner, att arbeta med det jag gör just nu, att vara den jag är.

Har du någon bild av hur ditt liv ser ut om fem – tio år?

– Nej, jag har ingen bild alls. Jag följer det som känns rätt i nuet och vart det tar vägen, vet jag inte. Jag litar på att känslan i kroppen leder mig rätt och att jag är där jag ska vara. Min vision är att många inom kort ska vilja lära sig hyposyntes, att det finns skolor, faktiska byggnader, dit man kan komma för att lära sig det vi lär ut på våra kurser.

Vad är hyposyntes?

Hur beskriver du kort det ni lär ut?

– Det handlar om hur vi skapar våra liv medvetet eller omedvetet, kunskap om hur Universums lag fungerar liksom hur sinnet fungerar och vad vi ska ha det till egentligen. Vi lär ut och övar på tekniker som rensar och på så sätt medvetandegör det som är bortom blockeringar, tankar och föreställningar, vår sanna essens. Dagens skola lär inte ut detta som är bland det viktigaste man kan veta. Min åsikt är att de som arbetar med och möter ungdomar skulle ha stor nytta av det vi lär ut och av hyposyntesteknikerna, lärare, fritidspersonal mm. Även om man inte är terapeut så är vissa tekniker så enkla att man kan använda dem i möten med människor.

Vad skiljer hyposyntes från andra metoder på marknaden?

– Hyposyntesen är en samling tekniker som är hämtade och vidareutvecklade från de bästa metoderna för att snabbt må bra

inom bords. För oss kan det även komma till tekniker i stunden, via intuitionen, både inför kurser och när vi ger sessioner, så det finns en bredd som gör att de fungerar för de flesta problem.

– Hyposyntesen ”gräver” inte i det förflutna utan fokuserar på att möta och släppa det som upplevs som problem nu och göra ett skifte utifrån den verklighet man vill ha. Hyposyntes innebär enkla men kraftfulla tekniker för att snabbt åstadkomma en förändring. Teknikerna har också hela tiden utvecklats, och så som de fungerar idag medvetandegör de också hur du kan ta dig till friden och närvaron bakom alla tankar, strategier, känslor och annat som är i vägen. Den kontakten är egentligen svaret på allt vi önskar oss.

Tror du på en bättre värld i framtiden?

– Jag har intresserat mig för Mayakalendern, och enligt den så är ett skifte i mänsklighetens medvetande på gång under de närmaste åren. Skiftet handlar om att vi, istället för att som nu uppfatta oss som separerade väsen, är på väg att utveckla ett enhetsmedvetande – kärleksmedvetande. Det känns sant för mig, men framtiden får visa vad som ska hända. Det märks både på kursdeltagarna och på dem som söker vår hjälp att det finns en ökad öppenhet för att se sig själv som något mer än den fysiska formen; och de kan se bakom det tillfälliga och med lätthet släppa negativa tankar och känslor. I och med det framträder en expanderad medvetenhet och mer närvaro naturligt.

Veesui Versaichi, grundaren av hyposyntes, ställer här upp och svarar på några frågor.

Vad fick dig att skapa en helt ny terapiform?

– Jag har nog haft sällsynt många problem i mitt liv och därför provat de flesta terapier och tekniker som finns tillgängliga. NLP och hypnos var de som utan tvekan var mångdubbelt bättre än andra. Jag såg dock att man kunde kombinera och utveckla dessa vidare och nå ännu mer fantastiska resultat både för egen del och andras.

– Jag var också som besatt av att nå det som kallas upplysning, en permanent och oberoende känsla av frid, glädje och kärlek. När jag träffade min lärare, Florian Tathagata från Tyskland, såg jag hur han om och om igen kunde få personer att vakna upp till detta tillstånd, som egentligen är vår födslorätt. Efter att noga ha studerat vad och hur han gör har jag kombinerat hans metoder med dem jag redan utvecklat. Vad jag vet är jag den enda som tagit fram en utstuderad modell med tekniker som tar någon in i detta tillstånd. Hyposyntesen ger kraftfulla resultat även om någon bara läser upp ett papper med hyposyntesfrågor för någon annan.

Behövs det några förkunskaper för att dra nytta av era kurser?

– Det behövs inga förkunskaper alls, men ju mer medveten och vaken man är, desto större utdelning har man på kurserna. Samtidigt har vi haft människor som inte gjort särskilt mycket alls innan, men ändå vaknat upp till en bestående känsla av frid efter bara en kurs.

Är det en viss typ av människor som kommer till er?

– De flesta är människor som har sökt mycket för att få ut mer

Vidya har funnit sin väg i livet: hyposyntesen (som hon också vill lära andra). Metoden är vägen till att bli den du innerst är.

av livet, eller människor som känner att de behöver hitta bättre tekniker för att hjälpa andra. Vi är alltid lika förvånade över hur fantastiska våra kursdeltagare är.

Kan du ge tidningens läsare något tips som de kan ha nytta av redan idag?

– Det första jag kan rekommendera är att lägga ner kampen totalt en gång för alla; kampen för att få något, bli något, bli av med något, lyckas, undvika att misslyckas osv. Kamp är kopplat till egot och leder till stress, känsla av brist, otillräcklighet med mera. Det går inte att kämpa sig till frid, glädje och kärlek. Inre frid är ett resultat av att ha gett upp kampen. Den som tror på sina tan-

kar vill alltid förbättra och är alltid ”på språng”. Vi kan inte tänka oss lyckliga, vi kan inte tänka oss till inre frid. När vi slutar att springa sinnets och tankarnas ”ärenden” är den inre friden ett faktum, inte en möjlighet.

– Jag rekommenderar dig helt enkelt att då och då stanna upp, och flytta uppmärksamheten till dig själv. Vila i kroppen. Vila i källan av dig själv. En klassisk fråga som rätt utförd för en till källan av sig själv kommer från helgonet Ramana Maharishi: ”Vem är jag?” Du kan också fråga ”Vem är det som upplever?”. Fråga bara utan att tänka ut några svar. Låt frågan göra jobbet. Svaret finns bortom alla upplevelser.

Det finns bara en kraft, och Gud är den kraften.

Joel Goldsmith

Du är en rik och kreativ andlig varelse.

Eric Butterworth

Det är viktigt att bry sig om djuren för att de är tänkande, kännande varelser. Behandla dem som du vill bli behandlad själv.

Marina Schiptjenko

Vore det inte underbart om vi kunde se hela vårt liv som en gåva?

Alan Cohen

Vad som än händer runt omkring dig, ta det inte personligt. Ingenting som andra människor gör beror på dig. Det beror på dem själva.

Don Miguel Ruiz

Gläd dig över livet, ty det ger dig möjligheten att älska, att arbeta, att leka och att skåda upp mot stjärnorna.

Henry Van Dyck

Sök hänryckningen i livet; själva känslan av att leva är glädje nog.

Emily Dickinson

Min tröst och min lycka finns i att tjäna allt som lever.

M K Gandhi

Vilken visdom kan man finna som är större än godheten?

Jean Jacques Rousseau

Endast ett liv som levs för andra är värt att leva.

Albert Einstein

Tankar är krafter. Var och en av dem skapar på sitt sätt. Var och en kommer tillbaka, bärande med sig motsvarande verkan.

Ralph Waldo Trine

En av tidens mest gängse och ödesdigra karaktärslyten är att man låter det som verkligen betyder något förträngas av sådant som är betydelselöst.

H. E. Fosdick

Naturen bereder oss för döden genom ålderdomen. Den väcker så småningom vår leda vid livet genom sjukdomar och krämpor. Man skulle dö otröstlig, om man inte åldrades.

Drottning Kristina

Vi har tillräckligt med människor som talar om hur det är – nu behöver vi några som kan säga hur det skulle kunna vara.

Robert Orben

Att tänka är en av de mäktigaste krafter som en människa besitter. Tankar har en *verklig* styrka, en skapande kraft som går att använda såväl på ett konstruktivt som på ett destruktivt sätt. Hela vår civilisation är byggd på tankar. Om vi önskar förändra civilisationen så är vi tvungna att förändra många accepterade tankar och ersätta dem med andra, nya tankar. Tankarna styr våra handlingar.

Ingo de Jong

Ät som på stenåldern

Sedan 1930-talet har forskningsstudier gång på gång visat att de som äter i stort sett samma slags föda som har ätits i urminnes tider slipper åderförkalkning, hjärtinfarkt, diabetes, fetma, tandlossning och benskörhet. Vi behöver äta den mat som stärker våra gener, och dessa är till 99,99 procent desamma som på stenåldern.

Susanna Ehdin

Det finns ingen sann lycka utom rättfärdighet.

Buddha

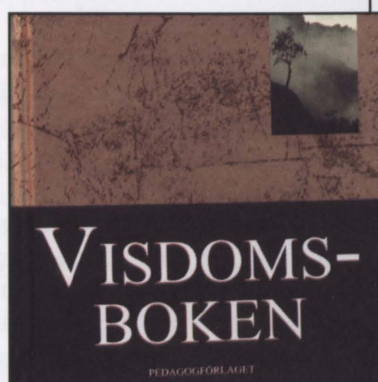
En färd bort från dig själv existerar inte.

A Course in Miracles

Livet är det som är i evighet.

Sven Magnusson

Texterna på det återkommande Visdomsbladet är hämtade ur olika källor, bl a flera samlingar kloka ord. En av dessa är Visdomsboken (Pedagogförlaget, Klippan). Den är skönt designad och innehåller på varje uppslag målningar och fotografier av allra högsta klass.

Reflexioner

På den tiden

För 1000 år sedan, vid slutet av den gamla tiden, tänkte och levde människor annorlunda än vi gör idag. Deras begrepp om verkligheten var inte desamma som våra. Vid lärdomssätena förklarade man att allt i universum hade uppkommit genom mekaniska slumpprocesser. Någon högre skapande kraft fanns inte. Världsrunden var medvetlös. Religioner fanns, men deras anseende var lågt vid sidan om naturvetenskapen, som man satte mycket högt. Och inom naturvetenskapen såg man endast materia och materiella skeenden. Människorna var, förklarade man, liksom djuren och växterna en följd av uppkomna fel i generna samt naturligt urval i kampen för tillvaron. Det orimliga i detta insåg man inte.

Mänskligheten härjades av sjukdomar, som ökade i en accelererande takt, eftersom man inte förstod att alla onaturliga tillsatser till mat, dryck och luft skadade kroppen. Röster som hävdade att det var fel på det man åt och drack tystades ner, liksom kritik mot användningen av onaturliga, farliga ämnen i lantbruket. Vändningen kom först när nästan alla människor blev sjuka och dog alltför tidigt. Då vältes till slut de falska auktoriternas lärostolar över ända, och en ny tid inleddes.

På den tiden födde man upp djur, som man sedan dödade och åt. Djurens lidanden inom "livsmedelsindustrin" brydde man sig inte mycket om. De vanliga människorna tänkte och gjorde som andra och hade inte självständiga tankar.

Men hos en del spirade en insikt om det oetiska, ovärdiga och ohälsosamma i djurätandet; en högre etik vann alltmer insteg i människornas samhällen, så att djurätandet minskade och till sist upphörde. I takt med detta försvann sjukdomarna alltmer.

Man utförde också en stor mängd vetenskapliga experiment på djur, vilka innebar lidande för djuren. Vanliga människor tillslöt sina ögon och öron för denna misshandel av medvarelser. Protesterande rörelser fanns, men man lyssnade inte på dem, eftersom deras sociala anseende var lågt.

Andliga krafter förnekades. Rapporter om framgångsrik healing bortförklarades. Den forskning som fanns angående "paranormala" fenomen möttes av ointresse eller rentav förakt och hån från tidens vetenskapliga etablissemang.

Men till slut framträdde självständiga, intelligenta personer, som skapade opinion mot allt det dumma och oetiska. Då började många ändra sig till ett bättre liv, och de tänkte, som vi tänker nu: hur kunde okunnigheten i alla dess former så länge härska bland människorna?

SM

Adress SÖKAREN
Box 10
663 21 SKOGHALL
Telefon 054-51 89 00
Fax 054-51 89 02
E-post red@sokaren.se
PlusGiro 70 60 47-8
Bankgiro 372-8128
Hemsida på Internet www.sokaren.se

Redaktör och ansvarig utgivare Sven Magnusson

Prenumeration Helår (6 nr) 250:-
Halvår 150:-

Annonser Ring för prislista

Tryckeri Wallin & Dalholm
Lund

ISSN 0038-0504

INNEHÅLL:

Agneta Milde:
Kontakten med hyposyntes
förändrade allt 2

Visdomsbladet 6

Göran Brusewitz:
Mellen-Thomas Benedict. Åter
från Ljuset 8

Ett intelligent universum 10

Den sufiska kärleksvägen 13

Erland Lagerroth:
"En vild, komplex, dynamisk
varelse" 14

Signe Ohlsson:
Tankar kring världssjälen 16

Åsa Freij:
Anna Bornstein om lyssnandets
konst 18

Rutger Bergström:
En närhetens sublima tankegång 20

H P Blavatsky:
Den gudomliga gnistan 21

Människan i kosmos
Teilhard de Chardin 22

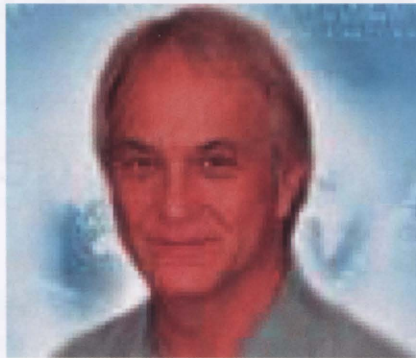
Varia 24

Bokfloden 28

Mellen-Thomas Benedict

Åter från Ljuset

Av Göran Brusewitz

Mellen-Thomas Benedict är mannen som var död i en och en halv timme och därefter återkom till livet med djup kunskap om människan och kosmos.

Ja, så presenterades Mellen-Thomas Benedict inför sitt framträdande i Stockholm i maj.

Han hade en unik nära döden-upplevelse (NDU) för 25 år sedan, då han var "död" i mer än en timme efter att ha dött i cancer. Han visade då inga livstecken, men återvände till livet, fullt frisk, och berättade att han, i holografisk detalj, fått en mängd information om en verklighet bortom den normala, om jordens historia, och att han hade haft en vision av mänskligheten 400 år framåt i tiden.

Han upplevde hur vår själ hör ihop med moder jord (Gaia), såg vår roll i universum, och han fick ständig tillgång till "Universal Intelligence".

Mellen gjorde inte mycket väsen av sin upplevelse förrän nyligen, då han började berätta om sin NDU och att han förändrats radikalt efter upplevelsen. Han blev mer andligt intresserad och började tänka på människans och jordens framtid. Dessutom blev han uppfinnare och fick ett flertal patent. För dessa uppfinningar har det krävts specialkunskaper, som han tidigare inte haft. Han säger att han efter sin NDU fått en förmåga att gå in i det han kallar "Ljuset" och där få svar på viktiga frågor. Han har ställt frågor till "Ljuset" och efter de svar han fått, har han gjort sina uppfinningar.

I ett offentligt föredrag i ABF-huset berättade Mellen om sin NDU och de eftereffekter han "drabbats" av. Utöver sitt allmänna föredrag höll han särskilda föredrag med diskussioner för mindre grupper, om hur man förebygger ohälsa, om stora förändringar i klimat och miljö och kosmos, som kommer att drabba jorden, om medicinska behandlingar med ljus, om "kvantmedicin", om mekanismerna för hur celler kommunicerar med varandra. Mellen har funnit att levande celler mycket snabbt kan reagera på stimulering med ljus, som bl.a. resulterar i *high speed healing*.

Åhörarna fick bestämma vad som togs upp under den specialkväll, där jag var med, vilken handlade om "kvantbiologi", och då

blev det mest om bönens möjlighet. Vad han har att säga om t ex "kvantmedicin", att med ljus och strålningsfrekvenser lindra och bota, återstår att höra. Och hans påstående behöver naturligtvis kontrolleras.

Frågor är bl a: varade hans "död" verkligen en och en halv timme? Hur "död" var han? Var det en äkta NDU? Vilken kunskap har behövts för de uppfinningar han gjort och fått patent på? Kan han ha fått den genom vanliga studier?

En annan märklig sida av honom är att han sägs ha gjort påståenden om nyheter inom naturvetenskapen, innan upptäckterna har rapporterats i vetenskapliga media.

I förhandsinformationen om föredraget redovisas kommentarer från kända NDU-forskare, dr Kenneth Ring och P M H Atwater.

Kenneth Ring: "Hans vision av framtiden är hoppfull. Han har deltagit i studier vid ett större universitet, där han bidragit med kunskap om strukturen hos gener och hur genetiska sjukdomar kodas i kromosomer; forskarna var förvånade över att han hade tillgång till denna information."

P M H Atwater: "Jag kan intyga att detta fall är genuint och att hans påståenden om sin hjärntumör och omständigheterna kring hans död stämmer. Jag har mött hans mor och styvfar och har följt hans liv sedan NDU-upplevelsen och hans försök att integrera NDU-upplevelsen i sitt liv."

Från organisationen för NDU-forskare och -intresserade, IANDS, har jag fått veta (av Diane Corcoran i IANDS' styrelse) att "vi känner till Mellen-Thomas Benedict; han har talat på flera av våra konferenser och har skrivit många artiklar. Men jag känner inte till någon specifik forskning, som han utfört".

Min avsikt med detta referat är att redogöra för vad Mellen-Thomas Benedict sa i sitt föredrag. Jag har inte granskat eller följt upp. Jag tycker att den intresserade skall visa öppenhet samt förhålla sig kritiskt ifrågasättande till Mellens påståenden. Har han fel eller har han missförstått sina upplevelser, kommer nog detta att visa sig. Men han förefaller verkligen sticka ut hakan riktigt ordentligt.

Göran Grip:

"Mellen nämnde att livet började praktiskt taget omedelbart efter att jorden blivit tillräckligt sval, långt tidigare än man har trott. Detta är riktigt. Det stod om det i tidskriften *Nature* för mindre än ett år sedan.

Han sa att en blodkropp är så liten att den måste rulla ihop sig för att tränga in i en kapillär, något som är helt korrekt, och att om två blodkroppar hänger samman med varandra, vilket de kan göra, så kommer de inte in i kapillären.

Mellen nämnde också att en av jordens istider var så omfattande att praktiskt taget hela jorden var täckt av is, 'snowball earth', vilket faktiskt har skett.

Han sa helt korrekt att vid ett flertal tillfällen har jordens djurarter förintats till nittio procent.

Men han sa också att människans biologiskt närmaste släkting är delfinen, vilket är helt uteslutet, och att valens förfader var en varg, vilket är befängt.

Mellens sätt att ställa samman och göra överblick över vetenskapliga och andra iakttagelser var typiska för en nära döden-upplevare i det att de sträckte sig över många olika områden, är fria från snäva, konventionella värderingar och åsikter och har siktet inställt på extremt långsiktiga mål."

Magnus Vrethammar:

"Vi var en liten grupp bjöd in Mellen till Sverige på grund av hans intressanta NDU-upplevelse och det positiva kärleksbudskap som den förmedlade och som gladdde mig och många andra. Vi samlade pengar till hans resa, och vår avsikt var att försöka utröna hans äkthet. Vår grupp bestod av tre professorer i fysik, två ingenjörer och en läkare samt mig och ytterligare en person. Vi tänkte i början inte att Mellen skulle framträda offentligt, men en del av våra bekanta pressade på för att vi skulle ordna ett offentligt framträdande, och så blev det föredrag i Z-salen, ABF-huset i Stockholm. Det avgörande skälet till att vi ordnade ett offentligt möte med Mellen, trots att vi själva inte blivit övertygade om hans äkthet, var dock att Deepak Chopra ägnar honom fem sidor i sin bok "Livet efter döden" (2007). Chopra, som liksom Mellen är från Kalifornien och har en researchavdelning som hjälper honom, borde ha kunnat noga kolla upp Mellen.

– Jag minns inte att Mellen sa att valens förfader var en varg, utan i stället 'a wolf-sized animal'."

Är det nu sant, det som Mellen-Thomas Benedict berättar om? Magnus Vrethammar säger att han absolut inte kan verifiera allt som denne påstår. Frågan om Mellens äkthet kvarstår ännu obesvarad.

Jag har per e-post ställt några väsentliga frågor till Mellen, som han borde ha kunnat besvara. Men han har avböjt att svara och hänvisar till en bok, som han håller på att skriva. Men ingen utomstående kan veta när boken kommer ut. Det kan ta ett, två, tre år, kanske mer. Så vi har valt att skriva om honom och hans upplevelser redan nu. Om det finns anledning återkomma, så gör vi det.

Det var i alla händelser intressant att stifta bekantskap med Mellen-Thomas Benedict och höra honom berätta om sin kontakt med Ljuset.

Anm. Göran Brusewitz är ordförande i Sällskapet för Parapsykologisk Forskning och författare till boken *En ny världsbild växer fram* (ICA Bokförlag 1999).

Mellen-Thomas Benedict berättar på hemsidan *Mellen-Thomas Benedict, Journey to the Light and Back*, om sin nära döden-upplevelse.

1982 dog han av cancer i sista stadiet. Operation var omöjlig, och han gavs sex till åtta månader att leva.

Han hade en upplevelse i dödens närhet, då han reste sig upp men såg att kroppen var kvar i sängen. Det var mörkt omkring honom. När han var utanför sin kropp upplevde han verkligheten som ännu mer levande än i det normala livet!

Där var ett storslaget Ljus, som han drogs emot. Han ville till Ljuset. Intuitivt visste han att när han nådde fram dit, skulle han vara död. Så han bad Ljuset att vänta, för han ville tänka över det som hände. Och han ville tala med Ljuset. Till hans överraskning avstannade rörelsen mot Ljuset.

Han kunde samtala med Ljuset och frågade det vad som pågick. Och Ljuset svarade. Han fick bl a veta att i tillståndet efter döden skapar individens egna trosföreställningar den feedback han får. En buddhist, en katolik, en fundamentalist får feedback i överensstämmelse med den egna tron. Han fattade det så att det han förnam var det som är vårt högre Själ.

Vi har alla ett högre Själ, eller en översjäl, som är en del av oss. Översjälen utgör en direkt förbindelse med Källan. Vi är alla förbundna med Källan. Varje människas högre själ är förbundet med alla andra människors högre själ.

Mellen berättar att han ville få svar från Ljuset om vad universum är, vad allting går ut på. Och han var beredd att gå in i Ljuset och dö bort från det jordiska livet för att få veta sanningen. Han såg då hur fantastiskt vackra vi människor är i kärnan av vårt väsen. Vi är de vackraste skapelser som finns. Mellen frågade Ljuset om detta betyder att människan kommer att bli frälst. Ljuset svarade att en människa frälser och helar sig själv. Hon skapades med den kraften, har alltid haft den. Mellen insåg då att vi redan är frälsta. Och han tackade Gud, Universum, och förklarade att han älskade sitt Liv.

Mellen upplevde att han helt absorberades av Kärleksljuset, som var obeskrivbart. Han kom in i ett annat rike, ännu djupare än det tidigare, och blev medveten om något som var mycket mycket mer. Det var en enorm ljusström, djupt inne i Livets Hjärta. "Detta är Livets Flod", fick han veta. Han drack av Floden och kom i extas.

Vi refererar inte här mer av den copyrightade texten, som kan läsas i sin helhet på engelska på www.mellen-tomas.com/stories.com.

Ett intelligent universum

Av en tillfällighet upptäckte jag att ett debattinlägg av mig och ett svar var utlagda på Internet under ovanstående rubrik.

Först min text:

Sverker Johansson jämför i sin artikel "Är kreationismen vetenskapligt hållbar?" (Folkvett 1/93) en darwinsk form av evolutionslära med en bibelanknuten form av kreationism. (Han nämner också kort några andra alternativ till darwinismen.) Det är ju tacksamt att angripa en naiv form av skapelsetro. Men en bra fråga kan vara: Finns det en intelligent faktor bakom universum? Alltså: Är evolutionen intelligent styrd? Det kan ju vara så att det är universums egen intelligens som skapar allt. Det är inte lätt att förklara hur ögat uppkommit, eller hjärnan, eller vingar. Har vingar uppkommit plötsligt genom en enda mutation eller successivt genom flera? Halvfärdiga vingar torde inte göra bäraren livsduglig. Visst förefaller det som om det kan finnas en intelligens bakom evolutionen.

Om universums substans är "ande", samma som vårt medvetande, och inte "materia" och om allting existerar som föreställningar i denna substans, då kan substansen vara medveten, intelligent och skapande. Då kan det vara världsalltets egen intelligens som styr evolutionen. "Gud" kan hålla på att skapa än i dag, i en för våra sinnen oändligt långsam process.

I princip kan denna idé falsifieras. Det skulle gå att visa att den är falsk (vilket den vore om universums struktur inte vore förenlig med intelligens). Men det har knappast skett. I stället verkar allt stämma med idén om en intelligent uppbyggnad.

Sven Magnusson

Svar:

Att kritisera den naiva 6000-årskreationismen känns förvisso ibland som att skjuta på sittande fågel. Men denna fågel har en obehaglig förmåga att likt en hydra efter varje vederläggning på nytt resa sig ur okunnighetens träsk och tränga in i politiken och in i skolorna med samma gamla befängda argument ur nya munnar. Jag undervisar på en lärarhögskola och får ofta höra kreationistiska argument från mina studenter – man blir närmast mörkrädd när man tänker på att dessa studenter är de som ska ge våra barn deras första kontakt med naturvetenskapen i skolan. Denna form av kreationism, där religiösa trossatser presenteras förklädda till vetenskap, är, hur naiv och uppenbart tokig den än borde te sig för varje tänkande människa, en farsot som hotar våra barns utbildning och därför behöver bekämpas så snart den gör minsta anspråk på att vara vetenskapligt underbyggd.

Detta är däremot inte fallet med den typ av skapelsetro som Sven Magnusson står för. Att tänka sig en högre makt som en subtilt hjälpande hand bakom livets utveckling, att Gud skulle ha använt sig av evolutionen som sitt redskap för skapelsen, är, till skillnad från den naiva kreationismen, inget som direkt strider mot vad vi vet om livets och Jordens historia – tvärtom är detta en ganska

vanlig tanke bland de otaliga kristna naturvetare som inte alls ser någon konflikt mellan sin tro och sin vetenskap. Att det skulle kunna finnas en intelligens bakom universum är alltså inte på något sätt otänkbart, så långt är vi överens. Men våra vägar skiljs åt när det gäller frågan om det finns något i det vi vet om livets utveckling som tyder på att en högre makt behövs. Finns det någon punkt i evolutionen där naturliga förklaringar (1) inte räcker till, som kräver en hjälpande hand i bakgrunden? Sven Magnusson ger några exempel, som ögon och vingar, på organ som han har svårt att tänka sig skulle kunnat utvecklas utan intelligent hjälp. Denna invändning mot en naturlig utveckling (1) är dock inte på något sätt ny; den framfördes redan på Darwins tid, och bemöttes av Darwin själv med adekvata motargument. Med lite biologisk skolning är det inte särskilt svårt att tänka sig evolutionära utvecklingsvägar som utan övernaturlig (1) hjälp leder från t ex en blind till en seende varelse, där varje steg i kedjan är livsdugligt och gynnas i det naturliga urvalet. Det finns t o m nu levande exempel på mellanstadier i utvecklingen, som visar att dessa är livsdugliga. Man kan nämna bryggödlor och pärlbåtar som "halvfärdiga" exempel på djur med ögon, och flygekorrrar, som effektivt vederlägger Magnussons påstående "halvfärdiga vingar torde inte göra en varelse livsduglig". (2) Det pågår förvisso en livlig debatt bland biologer om exakt hur olika organ utvecklats, men att det är möjligt för darwinismen att förklara dem betvivlas knappast längre. (3)

Jag, liksom de flesta evolutionsforskare, ser alltså ingenting i livets utveckling som fordrar en skapare för att kunna förklaras. Naturligtvis finns det fortfarande utrymme för en intelligens "bakom kulisserna", men denna måste då vara så pass subtil att det skulle vara mycket svårt att genom biologisk forskning påvisa dess existens. (4) Och för att bli falsifierbar måste idén om en styrande intelligens formuleras mera exakt och konkret än vad Magnusson gör, med specifika förutsägelser och beskrivningar av vad det innebär att "universums struktur inte vore förenlig med intelligens". I den form de här presenteras är Magnussons idéer att hänföra till religiösa spekulationer snarare än vetenskapliga falsifierbara teorier. (5)

Sverker Johansson

Frågan om Intelligent Design har vi ju tagit upp ett stort antal gånger i Sökarens spalter. De intresserade kan finna större delen av detta på www.sokaren.se/INDEX624.HTML

Kommentarer:

(1) Sverker Johansson kallar mekaniska, materiella förklaringar "naturliga", medan en skapande intelligens för honom framstår som en "övernaturlig" förklaring. Och något "övernaturligt" finns inte, anser han. En intelligent kraft utesluts à priori som icke existerande. Detta är emellertid en godtycklig, icke-vetenskaplig utgångspunkt.

(2) Johansson måste ha hört talas om *icke reducerbar komplexitet*. Många organ kan inte ha uppkommit genom små förändringar undan för undan, utan alla delar måste ha blivit till samtidigt – i annat fall fungerar organet inte. Vingar har nämnts som ett gott exempel på detta.

(3) Att darwinismen kan förklara hur alla olika organ blivit till betvivlas av flera goda tänkare, bl a Michael Behe.

(4) Mycket i naturen pekar starkt på en intelligent kraft bakom evolutionen. Se exempelvis organbildningen i det följande.

(5) Om naturen hade ett stort antal uppenbara felkonstruktioner, kunde man dra slutsatsen att ingen intelligens finns bakom.

Nej, Sverker Johansson, tanken om en styrande intelligens är ingen religiös spekulation. Den har inget med religion att göra utan med förstånd.

Här några texter från Sökarens hemsida:

Kan Guds existens bevisas?

Förr försökte en del filosofer och teologer bevisa att Gud finns. De lade fram en rad olika argument. Idag anser åtminstone akademiska tänkare att det är en omöjlig uppgift att bevisa Guds existens.

Men det hindrar inte att det kan föras intressanta resonemang, som leder fram till att det sannolikt finns en skapande intelligens bakom världen och evolutionen.

Det teleologiska gudsbeviset säger att man utifrån världens ytterligt komplexa och ändamålsenliga natur kan sluta sig till att ett medvetet, intelligent skapande väsen är det yttersta upphovet till allt. Detta bevis är ännu levande och giltigt för många människor. En präst kan stå i predikstolen, hålla fram sin hand och säga: "Vilket underbart redskap är inte detta! Slumpens verk eller Guds?" Det han har i tankarna är att vårt förnuft tycks säga oss att blotta slumpen samt ett naturligt urval i kampen för tillvaron inte kan åstadkomma något så utomordentligt fint som den mänskliga handen.

Fast inom naturvetenskapen är idag den dominerande uppfattningen att en medvetet skapande kraft inte existerar. Det finns inga gränser för vad slumpen kan åstadkomma under den långa tid som världsalltet funnits, sägs det.

Men är nu Gud och den blinda slumpen de enda alternativ som finns? Nej! Det är bättre att ställa frågan om det finns en *intelligent faktor* bakom universum och evolutionen.

Även om vi drar slutsatsen att en intelligent kraft ligger bakom världen, måste det inte vara så att denna intelligens är en allsmäktig, allvetande, kärleksfull Gud, som tänkt ut allt. Kanske har i stället universum skapat sig självt med sin egen kraft. Skapelsen är då något som alltjämt pågår, en evig process som bygger upp världsalltet genom ständiga förbättringar, ett skeende som kan vara styrt av naturlagar bortom gott och ont, men även vara beroende av livsgrundens intelligenta, och kanske även moraliska, verksamhet.

Organbildningen

Organbildningen är en gåta som dagens naturvetenskap inte har någon lösning på. Hur skall man tänka sig uppkomsten av ett helt nytt organ, om man inte räknar med något annat än slumpen, naturlagarna och det naturliga urvalet?

Vi kan till exempel titta på en växt som kallas Drosera, en liten daggört som växer på mossar. Den har en fångstapparat med

vilken den kan fänga och smälta insekter. Om vi tänker oss tillbaka till den tid när daggörtens förfäder ännu inte hade någon sådan fångstapparat, vilka krafter kan då tänkas ha satt igång och fullbordat utvecklingen av ett sådant organ? Slumpen?

För att den process som till sist gav upphov till fångstapparat skulle komma igång, krävdes först något slags medvetande om att det fanns insekter, att dessa innehöll ämnen som det vore nyttigt för en växt på den mineralfattiga mossen att komma åt, och slutligen att insekten under vissa betingelser skulle kunna fångas, smältas och upptas som näring av växten. Utan en sådan förhandskunskap fanns ju ingen anledning att det nya organet skulle eftersträvas eller av sig självt börja utvecklas. Vem kan ha haft denna kunskap? Slumpen? Icke! Växten själv? Tror någon det? Det fordras ett medvetande som i grunden känner såväl växten som dess omgivning och dessutom har kraft att styra utvecklingen, förändra arvsmassan.

Kan fångstapparatens ha utvecklats plötsligt, på en gång, hos en individ? Skulle slumpen klara det? Eller har organet blivit till genom gradvisa förändringar? I det senare fallet borde en halvfärdig fångstapparat ha varit till hinder för individen och inte någon positiv överlevnadsfaktor.

Vi kan också tänka på biets giftgadd. Bigiftet finns inte i naturen. Men biet har självt i sin organism en kemisk fabrik där det produceras. Man frågar sig: Är det biets egen intelligens som skapat fabriken eller är det slumpen? Det har fordrats en kunskap om att detta ämne kunde tillverkas på visst sätt, att det hade vissa verkningar när det spreds i en levande varelses kropp och att en viss apparat kunde tillverkas för att injicera giftet i offrets kropp.

Dessa resonemang kring Drosera och biet är hämtade från Gunnar Brennings bok "Är kristendomen sann?" (1953).

Finns intelligens bakom evolutionen?

Framtänderna hos människan är skarpa och lämpliga att sönderdela födan med; kindtänderna däremot är breda och lämpar sig till söndermalning av födan.

Precis så borde det se ut i munnen på människan om en intelligens hade bestämt munnens utseende!

Ändå menar ateisterna att munnens tänder är ett verk av slump och urval, dvs. att inget intelligent syfte ligger bakom.

Men *varje detalj* i människokroppen, och alla helheter den består av, ser ut att finnas där för ett ändamål, som tjänar individen.

Så det tycks finnas en intelligent faktor bakom evolutionen. Hur stor likhet denna har med religionens Gud, vet vi inte. Det kan finnas stora likheter, stora olikheter. Ändå är väl ett universum, som tänkts ut, trevligare att existera i än en värld där det är slumpen som skapar!

Komplexa strukturer

Ett argument för uppfattningen att det finns en grundläggande skapande intelligens i universum, bakom evolutionen, är att ingenting existerar som inte har en funktion. Varje del i exempelvis människokroppen har en funktion till fördel för kroppen.

De högst stående livsformerna har en ytterst komplex struktur. De består av helheter inom helheter inom helheter. Delarna i dessa helheter hade inte någon funktion förrän de blev delar i helheten.

Tillkomsten av dessa komplicerade helheter torde förutsätta en bakomliggande intelligens. Exempel, där många olika delar kommit tillsammans för att forma en komplex helhet, är ögat, hjärtat med blodomloppet och hjärnan med nervsystemet, vilka ateister har svårt att passa in i sin slumpvärld.

Ett argument för "intelligent design" i universum (som förs fram av Michael Behe i hans bok "Darwin's Black Box") är blod-

systemet, som är komplicerat uppbyggt och där alla delar måste samverka för att exempelvis blodet skall levra sig på rätt sätt vid rätt tidpunkt och på rätt ställe och sedan sluta levra sig vid rätt tid, allt för att hjälpa kroppen och inte skada den. Varje del i denna komplexa process har sin funktion i processen, men eljest ingen funktion alls. Allt detta synes naturligtvis vara en följd av ett intelligent skapande.

Misstaget

Ateisternas grundläggande misstag är att de tydligen en gång för alla har bestämt sig för att en förklaring av världen måste innefatta mekaniska, materiella processer, och inget annat. De utesluter en skapande, intelligent kraft, fastän allt tyder på existensen av just en sådan faktor. Detta ställningstagande har inget med vetenskap att göra, utan är en icke-rationell anpassning till en mekanistisk världsbild.

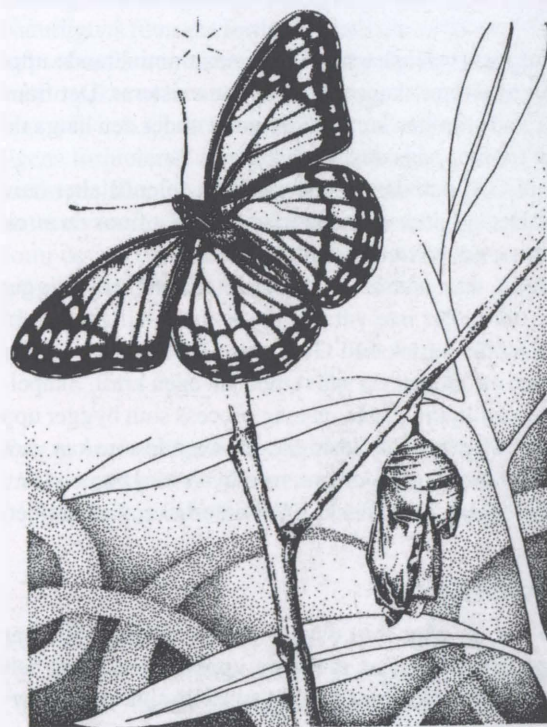
Det går inte att visa att en intelligent skaparkraft är något onaturligt!

Den offentliga livssynsdebatten i Sverige styrs av ett litet antal personer, som är professorer, redaktörer m m och som har en materialistisk-ateistisk samsyn, som de slår vakt om. De som inte hör till den gruppen nekas tillträde till ansedda forum.

SM

ECKANKAR i Sverige <www.eckankar.se>

Eckankar har urgamla rötter. Ordet ECK är synonymt med Helig Ande. ECKs andliga övningar transformerar perspektivet och du upptäcker dig själv som Själ, en Gudsgnista som samlar erfarenheter för att bli en medarbetare med Gud och just nu har en kropp. En av våra andliga övningar är att sjunga HU (uttalas hjo) som en kärlekssång till Gud (HU är ett urgammalt namn på Gud). Andliga drömmar, tidigare liv och Själsfärder kommer in på ett naturligt sätt. En kort introduktionsbok på svenska kan laddas ner gratis från hemsidan eller köpas för 30 kr plus porto från ECKANKAR Center, Alsnogatan 7, 116 41 Stockholm (OBS ny adress!). ECK-andakt i Stockholm 27/10, 24/11 och 15/12 på Ringvägen 74 nb, 13.00–14.00. Workshop eller införelse i Borås 24/10, 19/11, 17/12. Både sökare och finnare är välkomna! Mera information på hemsidan.

Den sufiska kärleksvägen

Sufismen är en rörelse inom Islam, men den är samtidigt en universell rörelse, som lär att alla religioner är olika aspekter av det Gudomliga Ljuset.

Sufismen är en mystisk riktning inom Islam, mer än tusen år gammal. Karakteristiskt för sufierna är att han inte vänder ryggen åt världen, så som andra mystiker kan göra, utan går upp i världen, sammansmälter med den som i en mystisk förening.

Sufierna frigör sig från självcentrerade tankar och jagiskhet och blir ett med världen. Han undertrycker sin egen vilja, så att hans hjärta kommer i samsvängning med den kärlek som styr solen och alla stjärnorna.

Sufi-mystikerna uppslukas av världen, och därmed av Gud. Under kontemplation kan han erfara att hans personliga jag förloras i Gud. Som sufi-skalden Attar skrev: "Insvep dig i intets klädnad och drick tillintetgörrelsens dryck! Täck din barm med förintelsens dräkt och dra icke-existensens kåpa över ditt huvud!" Då blir du slutligen förlorad i Gud, smälter samman med Gud, blir en del av Gud.

En sufi-mystiker ser Gud, och endast Gud, i allting. Allt är uttryck för Guds väsen, bergen, dalarna, vattnen, växtligheten, djuren och människorna. I det myllrande livet på en marknad, i klostrets stillhet – överallt finner mystikerna Gud, och han ser skönhet och frid bakom den synbarliga grymheten och fulheten.

I en sammansmältning med världen renas mystikerns sinnen. Han upplever världen så som Gud upplever den. Och Gud uppfattas som absolut kärlek och absolut skönhet. Denna upplevelse finns hos många mystiker i skilda religiösa miljöer. En mystisk upplevelse torde vara kärnan i all högre religion. Den kan bryta fram inom vilken teologisk ram som helst, den bryr sig inte mycket om teologiska konstruktioner.

Den sufiska mystiken, som tagit sig många sköna poetiska uttryck, är en förening av Gudsmystik och naturmystik.

Den moderna sufismen, som skapades av Inayat Khan, utgör en fortsättning av den ursprungliga islamska sufi-mystiken.

Sufi-rörelsen är en kärlekens och vishetens religion, var syfte är sprida kunskap om Enheten, så att alla skillnader i tro skall upphöra och människohjärtat överflöda av kärlek; och känslor av hat, som uppkommit genom skiljaktigheter i tro, må bli utrotade.

Ett annat syfte är att upptäcka det ljus och den kraft som slumrar i människan, all religions hemlighet, mystikens makt och filosofins kärna, utan att göra intrång på bestående religiösa bruk och trosbekännelser.

Sufi-rörelsen vill också medverka till ett närmande mellan öst och väst genom utbyte av tankar så att det universella brödraskapet må uppstå av sig självt och människor må möta människa ovan nationalismens och rasfördomarnas tränga gränser.

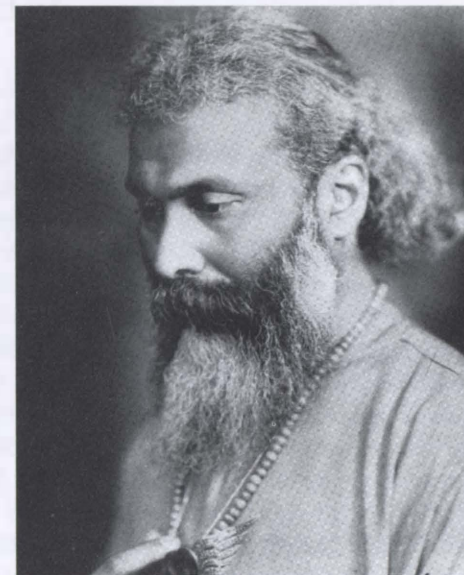
Sufi-rörelsen förklarar att det finns en gud, allas Gud.

Alla mänsklighetens stora lärare, som väglett den, har varit ett enda förkroppsligande av vägledningens gudomliga ande.

Sufi-budskapet syftar till att bringa mänskligheten till medvetande om Enhet, den centrala idén i alla högre religioner.

Inayat Khan menade att samtliga profeter har uppenbarat för oss de många gestalter vari Sanningen uppenbarar sig, eller med andra ord Sanningen har uppenbarat sig under olika namn och former för att genom denna rikedom framträda desto fullkomligare.

"Om en buddhist kom till mig", sa Inayat Khan, "och sa: 'Vår herre Buddha är den ende sanne läraren', så skulle jag svara: Sannerligen! Och om en hindu ropade till mig att Krishna är idealet av

Inayat Khan (1882–1927)

mästare, så skulle jag säga: Du har rätt! Och om en kristen skulle förklara att Kristus är högst av alla, så skulle jag svara: Otvivelaktigt.

Men om någon kom till mig och sa: 'Jag kan inte tro på det där, ty jag kan endast finna en och samma sanning i var och en av dessa religioner', då skulle jag säga: Du, min vän, är den som vet och som har förstått och avslöjat den verkliga hemligheten av Guds natur."

Inayat Khans personliga lärare uppmanade honom: "Gå ut i världen, min son, och bringa samförstånd mellan Österlandet och Västerlandet. Sprid sufismens visdom vida omkring, ty därtill har du fått gåvan av Gud!"

”En vild, komplex, dynamisk varelse”

Stephan Harding om planeten Jorden

Av Erland Lagerroth

Sommaren 1999 deltog jag i en ”Gaia-teorikurs” i Kivik, anordnad av miljöpartiet i Skåne. Huvudattraktionen var en forskare och lärare från Schumacher College i Devon, England, Stephan Harding.

Schumacher College är ett centrum för alternativ vetenskap, vittnande om att England är stort nog att rymma inte bara Newton och Darwin utan också deras uppföljare och vedersakare.

Harding var, visade det sig, ”resident ecologist” på college. Och han gjorde verkligen skäl för sin titel. I föreläsning efter föreläsning demonstrerade han hur vår värld fungerar som feed back-processer i jordens ekologiska system och i solenergiens oändligt komplicerade kretslopp på Jorden. Om detta visste man alldeles för lite, det var oerhört bildande. (Feed back i naturen innebär att allt anpassar sig till vad som är funktionellt.)

Det vill säga han talade inte i första hand om Jorden utan om ”Gaia”, namnet på Jorden som ett enda stort fungerande system, hämtat från den grekiska mytologin, där Gaia var namnet på jordgudinnan. (Den som lanserat bilden av Jorden som ett levande system och gett den namnet Gaia är den engelske naturvetaren James Lovelock.)

Med ord och bild och bedövande sakkunskap lät Stephan Harding oss följa den ena feed back-processen efter den andra, utvecklande sig genom atmosfären, havet och fasta land, alla lika komplicerade, betydelsefulla och överraskande.

Sin visdom har Stephan Harding samlat i en stor volym, publicerad på förlaget Green Books 2006: *Animate Earth. Science, Intuition and Gaia*.

Anima Mundi

Feed back-processerna ägnas en stor del av bokens utrymme, men Harding inleder med ett tankeväckande kapitel kallat *Anima Mundi*, världens själ. Det är frapperande att en naturforskare talar om jorden och världen som besjälad, och i början av min läsning kände jag mig ganska kritisk. För författaren gör, såvitt jag kan se, aldrig något försök att definiera vare sig ”själ” eller ”liv” och inte heller att visa att världen har dessa egenskaper. En vanlig definition av liv är att det är fråga om organismer som kan reproducera sig själva, men det kan inte jorden. Men om man utsträcker liv till att omfatta enheter som kan *organisera* sig själva, kommer saken i annat läge.

”Intuition”

Harding går i sitt tänkande en annan väg än den logiska slutledningens. För honom är *intuition* ett viktigt begrepp.

Den etablerade vetenskapen har, som vi alla vet, satsat på tanken, medan känslan och intuitionen lämnats utanför.

Intuition är ett omstritt och lite vagt begrepp, men Harding

förankrar det hos Goethe, sådan denne lästs av hans kollega på Schumacher College, Henri Bortoft.

Med små medel ställer Harding mot den etablerade och ortodoxa vetenskapen en alternativ helhetsorienterad och intuitiv vetenskap. Han redovisar stora stunder av intuitiv insikt, och dessa är säkert äkta nog och fungerar som en dokumentation på intuitiv väg av naturen som besjälad och Jorden som levande. Det är naturligtvis varken fråga om logiska bevis eller definitioner och skulle inte ha godtagits på hans institution i Oxford. Med ”intensiv besvikelse” noterar han själv, att det inte fanns plats för dessa kvaliteter i hans avhandling, och han citerar två av de tyngst vägande företrädarna för den maktägande vetenskapen, Bertrand Russell, som reducerade allt mänskligt till ”resultatet av tillfälliga konstellationer av atomer”, och Jacques Monod, som menade att vi måste vakna och se vår totala ensamhet och isolering i en värld som är oss främmande.

Men för den som tilltror ”intuitionen” ett värde som kunskapsorgan är Hardings upplevelser goda nog. Naturen och Jorden är inte några döda mekaniska installationer att nyttjas utan begränsning, utan något mycket större och märkligare. Samtidigt bör det framhållas att de termer som används i denna hans diskussion, nämligen ”levande” och ”besjälad”, har myntats på människan och det biologiska livet och inte utan komplikationer kan användas på den övriga naturen. Men det är svårt att finna andra ord, och frågan tål att begrundas. Bättre kanske med Hardings mer obestämda upplevelser av *Anima Mundi* och *Gaia*. Dessa nås inte genom antropomorfismer och än mindre genom logikens och matematikens absoluta språk. Människan är inte alltings mått.

Animism och vetenskap

Under rubriken ”Rediscovering Animism” konstaterar Harding, att intuitiva upplevelser som hans i de flesta icke-västliga kulturer uppfattas som ”en källa till direkt, pålitlig kunskap”. Han citerar geologins ”fader” Thomas Berry: naturen är ”*en gemenskap av subjekt snarare än en samling objekt*” och finner att animismen har en förnämlig filosofisk stamtavla med namn som Spinoza, Leibniz och Alfred North Whitehead.

Till sist är han tillbaka ända till Platon, vars märkliga dialog *Timaios* innehåller det begrepp som i sin latinska version blev känt som *Anima Mundi*, världens själ. Och Harding citerar därifrån: ”Denna värld är förvisso en levande varelse, försedd med själ och intelligens.”

Den vetenskapliga revolutionen på 1600-talet blir sedan det stora uppbrottet från detta tänkande, och Harding sammanfattar Galileis och Bacons, Descartes och Newtons insatser. ”Kyrkan var

nu ersatt av en ny tilltro till vetenskaplig materialism, som svepte genom Västerlandets värld som en intellektuell löpeld.” Jorden behandlades som ”en död stenklump”.

Helhetsorienterad vetenskap; att animera Jorden

Men därmed är Harding också framme vid hur den ekologiska krisen i dag medfört ”ett gryende medvetande om *anima mundi*, ett återuppvaknande av den gamla, icke-dualistiska animismen [...]. Vår uppgift nu är att utforska de sätt på vilka den nya animismen kan integreras i den västerländska kulturens själva hjärta.” Och han svarar själv: ”Holistisk vetenskap är en möjlighet.” Därmed öppnar han dörren för det samarbete som C P Snow efterlyste, nämligen mellan humaniora och naturvetenskap.

Men när en student ber honom förklara hur en sådan vetenskap går till, upptäcker han, att han har svårt för det. I boken försöker han rädda sig genom att hänvisa till C G Jung och Goethe men också till begreppet *emergens* och till Fritiof Capras systemtänkande, där fokus skiftar från fasta objekt till processer och relationer. Men i själva verket är det hans egna intuitiva upplevelser, som utgör den starka grundvalen för hans nya tänkande. Förnimmelsen av naturen som besjälad och Jorden som levande kopplas hos honom samman med en nästan svindlande men samtidigt högst saklig och sakkunnig överblick över de fysisk-kemisk-biologiska feed back-processer, som konstituerar detta Jordens ”liv”. Det är en stark kombination.

Stark är också finalen i detta kapitel, *Anima Mundi*. Vad det gäller, skriver Harding, är att övervinna vetenskapssamhällets förbud mot att tala om världen som ett psyke och att åter ”våga relatera sig till Jorden, inte som ett ting eller en maskin, utan som en egendomlig varelse som improviserar sin egen utveckling i kosmos genom [...] evolution och självöverskridande”. För Harding framstår Jorden ”som en känslig och kännande Varelse – t o m, om ni så vill, en person i ordets vidaste och vildaste mening.”

I kapitel 2 berättar Harding om sådana som på olika sätt har mött Gaia. Först naturligtvis grekerna under antiken men senare också Aldo Leopold via *intuitionen*, David Abram via *förnimmandet*, Arne Naess via *känslan* och James Lovelock via *tanken*. Med den senare har tiden kommit att återupprätta det förbund mellan människa och natur som rådde under animismen men som bröts, när den nya vetenskapen lanserade ett själlöst, mekanistiskt universum.

Kapitel 3 följer sedan vägen från Gaia-hypotes till en vetenskapligt säkerställd Gaia-teori med bl a Goethe, Humboldt och Eduard Suess som föregångare och Lovelock som fullbordare.

Det fjärde kapitlet ”Life and the Elements” (Livet och grundämnena) lägger grunden till vad som senare berättas om de stora feed back-processerna, där alla ändamålsenliga former uppstår. Atomerna ”är inte döda, mekaniska enheter”, heter det, utan ”delta-gande varelser med karaktärer besläktade med vår egen, även om atomernas är mycket varaktigare än den mänskliga naturen”.

Kolets resor och kalciums

Efter två avsnitt om grundämnenas ursprung och solsystemets uppkomst är Harding färdig att ge sig ut på den långa resan mot Jordens stora feed back-processer. Det femte kapitlet heter ”Carbon Journeys”, men det skulle lika gärna ha kunnat heta ”Kritresor” eller ”Kolets stora kritresa”, för kalcium (som ingår i krita och kalk) spelar lika stor roll som kol. Men Harding har siktet inställt på det specifika problem, som Gaia-teorin har fokuserat, nämligen Jordens förmåga att under hela den tid, som den har burit liv, hålla en temperatur som passerat detta liv, och i det avseendet är kol

viktigast.

Kolets ”resor” utreds med stor omsorg på inte mindre än 26 sidor (som måste läsas uppmärksam) men Harding samlar sig också till en sammanfattning. I en sådan ”rundresa” kan man börja var som helst, men Harding väljer att börja med vulkanutbrott som spyr ut stora mängder koldioxid i atmosfären. Hela Gaia värms upp på grund av växthuseffekten från koldioxiden och därmed avdunstar mer vatten från oceanerna till atmosfären och bildar regnbärande moln. En del av regnet faller på land och får växterna att växa bättre, så att deras rötter spränger sönder berggrunden, och svampar och bakterier kan komma åt att angripa den ytterligare. Mer av luftens koldioxid kan därmed nå den förstörade ytan, och med hjälp av regnvattnet kan den få klippan att vittra till bl a kalciumbikarbonat, som via floderna sköljs ut i havet. Den av livet stegrade förvittningen har alltså sugit koldioxid från atmosfären med följd att Jorden svalnar.

I havet upptas vittringsprodukten av alger, som därav bygger en vit beläggning av kalciumkarbonat CaCO_3 .

När algerna dör, sjunker de till botten och med dem kolet, som var hämtat från atmosfären. Där blir det liggande under långa tider, tills det en gång via förskjutningar i kontinentalplattorna dras in i nya vulkanutbrott och därmed än en gång spys ut i atmosfären. Feed back-slingan är fullbordad.

Ett annat inslag i Jordens existens, som reglerar dess temperatur under en allt hetare sol, är *molnen* som reflekterar solljuset ut i rymden igen. För att moln skall bildas krävs det kondensationskärnor för vattenångan att fällas ut på som droppar, och sådana kärnor bildas inte minst av algerna i havet; de är därför dubbelt viktiga för jordens liv.

På samma sätt består hela evolutionen av feed back-processer, en spontan anpassning till omgivningen i form av funktionella former.

Levande och besjälad?

Det är inte oproblemiskt med alla trosvisa uttalanden, som finns inströdda i Hardings text om att Gaia är *besjälad* [*animate*] eller under alla omständigheter *levande*. Mig tycks det som om Harding som så många andra rör sig alltför okritiskt med dessa begrepp. De är ju båda myntade på *människan*, och det är förvisso inte givet, att de passar lika bra på atomen eller molekylen eller naturen eller planeten. Men ju mer komplex och funktionell en företeelse är, ju mer det är fråga om ”mönster som förenar”, desto mer frestande är det att tala om liv.

Och det är lätt att se, att Gaia med alla de feed back-processer, som Harding klarlägger, och med alla sina ”livsformer” är långt mer lik en levande organism än en död stenklump. Växt- och djurlivet, som inte minst i våra trakter är så tätt och intensivt att man ofta nog inte alls kan se ”kroppen” därunder, kan liknas vid en päls på en levande kropp. Och ”kroppen med alla sina processer (i vilka växter och djur ingår) är lika ”livlig” som en människokropp.

Man behöver ord för detta, ord som inte är bundna till sin betydelse genom att primärt avse människan och det biologiska livet – men sådana ord finns också hos Harding. Han kallar Jorden-Gaia ”en egendomlig varelse som improviserar sin egen utveckling i kosmos genom [...] evolution och självöverskridande”; ”en känslig och kännande Varelse – t o m, om ni så vill, en person i ordets vidaste och vildaste mening”. Han skriver också: ”Den Gaia, i vilken vår art har framträtt, är en vild, komplex, dynamisk varelse”.

Ja, Jorden är förvisso något mycket större och märkligare än vad vi till vardags föreställer oss.

Signe Ohlsson

Tankar kring världssjäl

I artikeln "Universums själ", nr 4, 2007, ges en beskrivning av några huvudtankar i boken "The Soul of the Universe" (Universums själ) av den svensk-amerikanske astronomen Gustaf Strömberg (1882–1962). Det väckte hos mig en önskan att få dela med mig av mina tankar kring världssjäl. Det som särskilt fascinerar mig i artikeln är orden i kommentaren: "Man kan idag ställa frågan om den mänskliga evolutionen faktiskt har ett mål och om livet självt hela tiden söker sin fulländning". Bara tanken på att så *kan* det vara ger hopp och förstärker min tro att det finns en högre mening med livet.

Ända från antikens dagar har tanken funnits att det existerar en universell själ, en världssjäl, vilken varje individuell själ är en del av. Och som det sägs i artikeln finns det även idag naturvetare och filosofer som menar att *universum tänker*. Dessutom anser de att "alltmer tyder på att vi lever i ett mentalt universum, som ständigt utvecklar sig till allt högre medvetande- och strukturer".

Jag har också tanken att det finns en världssjäl. Den utgår från ett energitänkande – att allt är energi och att vi är ett med allt och alla. Det innebär att det inte bara är vi människor som är ett, utan också att vi är ett med vår jord liksom med kosmos. Att jag kommit dithän i mitt tänkande är något relativt nytt och har inneburit ett långt och mödosamt inre arbete, eftersom jag varit skolad i naturvetenskapligt tänkande merparten av mitt liv.

Psykiatern och psykologen C G Jung postulerade att det finns en världssjäl (Anima Mundi) och den visas i bild som en kvinnogestalt "som leds av Gud och som i sin tur leder människan" (Jung 1999 s 72). Det ger mig association till jordenergin, den kvinnliga energin (högerhjärnhalva, hjärta, känslor) som måhända ska "rädda" världen. Efter att den manliga energin (vänsterhjärnhalva, hjärna, intellekt) varit styrande i 2000 år, så är det dags att den kvinnliga energin får mer utrymme. Det handlar inte om att sänka någon part, utan om att upphöja den kvinnliga energin till samma nivå som den manliga. Målet är att få balans mellan hjärna och hjärta enligt den gamla visdomsläran Kabbala. Jag ansluter mig till den tolkning av Kabbala som ges av psykoterapeuten, psykosyntesterapeuten Will Parfitt, som också är min lärare.

Enligt Parfitt är Anima Mundi (världssjäl) också ett viktigt begrepp i Kabbala med följande argumentation (i e-mail till mig): "Ty människor är ju inte några isolerade varelser, utan vår existens är, i sitt innersta väsen, direkt förbundet med den jord vi lever på." Som jag förstår, så anser Parfitt att relationen mellan jorden och våra kroppar är det som utgör världssjäl. Målet för människans utveckling är att i eget inre arbete öka sin medvetenhet i avsikt att kunna uppleva sig som Ett med Allt.

I Kabbala är Livets träd en karta över medvetandet, och

det är en symbol både för människan och universum. Det sanna, genuina självet, som finns i hjärtat, är en gnista från den högsta andliga nivån, vilket innebär att vi har Gud inom oss. Och Gud, eller snarare Moder-Fader-Gud, den högsta intelligensen, är en förening av både manlig och kvinnlig energi (Parfitt 2006).

Som jag ser det, finns en viss överensstämmelse med indiskt andligt tänkande så som det beskrivs i artikeln. Det vill säga att du som människa "i botten av ditt väsen är Gud". Här leds jag till en bok, vars författare beskriver en direkt kontakt med den andliga världen. Följande citat kan ses som en tänkbar "bekräftelse" på att alla själar funnits med från början och att vi alla är delar av ett enda kosmiskt medvetande. Det sägs vara den Helige Ande som uttalar sig.

"Ursprunget till all själslig aktivitet är ett enda stort kosmiskt medvetande. Det var som ett stort lysande eldklot, en boll, och i detta kosmiska medvetande finns ursprunget till alla själers födelse. Vi har alltså samma själsliga ursprung och är alla delar av universums röst. Det själsliga medvetandet utgör också en sammanhållande länk i universum. I syfte att sprida denna sammanhållande energi så har ljusbollen exploderat och alla själar har spritts i kosmos... Vi har utvecklats själsligt från ett mikrokosmos, alltså encelliga individer, till makrokosmos, som alltså motsvarar den fulländade människans komplicerade struktur... Det finns en gudomlig plan bakom allt och en styrning bakom all evolution." (Hahn & Hahn 2004 s 248–)

I det här uttalandet, som jag ser som hypotetiskt, ingår också tanken att det finns en gudomlig plan med en medveten styrning, vilket måste innefatta förmågan att tänka, eller? Det finns i så fall här en överensstämmelse med den indiska religionen, enligt kommentaren i artikeln: "universum existerar på grund av att Brahman, eller Gud, tänker". Måhända finns här även en viss överensstämmelse med astronomen Strömberg, enligt artikeln: "bakom den kombination av invecklad organisation och syfte, som utgör världen finns i en evighetsdimension en högre intelligens, som är alltings källa".

Detta ger association även till Mayakalendern, skapad av Mayafolket, som stod för en rikt utvecklad kultur och som 250–900 e.Kr. hade sin blomstringstid. I boken med samma titel och med underrubriken "mänsklighetens väg mot ett upplyst medvetande" sägs det också finnas en kosmisk plan, den gudomliga planen, som beskriver utvecklingen av det mänskliga medvetandet fram till år 2011–2012 (Calleman 2005).

Det jag slutligen vill kommentera är Strömbergs tanke att det kan finnas en utomfysisk dimension i världsbilden, vilket han anser gör det möjligt för oss "att vetenskapligt föreställa oss den mänskliga själens överlevnad av döden". Min tro att vi levat många tidigare liv bygger dels på egna erfarenheter, dels på de insikter

och den kunskap som jag fått under den senaste tiden. Om upplevelsen av ett tidigare liv kan ses som ren fantasi eller om det faktiskt förekommit är inte längre det väsentliga. Det beror på de nyvunna, värdefulla erfarenheter jag nått fram till i regressions-terapi, som gett mig nya insikter och varit mig till hjälp i min personliga och andliga utveckling.

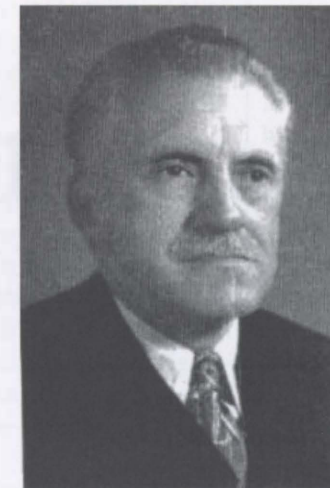
Särskilt fascinerande är att ha fått ta del av de erfarenheter och den kunskap som författaren B L Weiss besitter. Han var en framgångsrik, konservativ psykiater med ett snävt vetenskapligt synsätt på livet, men efter en terapisession under hypnos med en kvinnlig klient på 1980-talet tvingades han omvärdera sin livssyn. En helt ny värld öppnar sig då för honom (Weiss 1996). Han har sedan dess helt ägnat sitt liv åt regressionsterapi, och vad han funnit delar han med sig av i flera böcker. Hans erfarenhet har ytterligare förstärkt min tro på och respekt för det värde som regressionsterapi har för oss människor. Citatet ovan ur en bok av författarna Hahn & Hahn kan också ses som en bekräftelse från den andliga dimensionen om att reinkarnation är en verklighet, eller?

Jag avslutar med ett citat ur en bok av den författare som sägs ha direkt kontakt med Gud.

"Du är, och har alltid varit, en gudomlig del av den gudomliga helheten. Du väljer aktivt att komma ihåg vem du verkligen är, att foga samman de olika delarna av dig för att uppleva helheten av dig själv – vilket innebär helheten av mig.

Din uppgift här på jorden är följaktligen inte att lära dig (för du vet redan) utan att minnas vem du är. Och att minnas vilka alla andra är. Därför är även en stor del av din uppgift att påminna andra så att de också kan minnas.

Alla de stora andliga lärarna har gjort det. Det är människans enda syfte, det vill säga hennes andliga syfte." (Walschs bok 1 1999 s 48)

Gustaf Strömberg, astronomen som skrev boken *The Soul of the Universe*.

Calleman, C. J., Mayakalendern – mänsklighetens väg mot ett upplyst medvetande. Energica, 2005.

Hahn M-L & Hahn, R. Själars samband. Energica, 2004.

Jung, C. G., Psykologi och alkemi. Natur och Kultur, 1999.

Parfitt, W., Kabbala. Om livets träd som hjälpmedel för andlig och personlig utveckling. Forum, 2006

Walsch, N. D., Samtal med Gud. Bok 1. Richter, 1999.

Weiss, B., Många liv, många mästare. Forum, 1996.

Anm. Signe Ohlsson är leg. psykolog och leg. psykoerapeut.

Ett tänkande världsallt – eller ett medvetenhet?

Världen finns, men hur har den blivit till med sina planeter, solar och galaxer, sitt liv? Beror allt på tillfälligheter i ett medvetenhet kosmos? På en himlakropp, eller fler, finns ytterligare komplexa former av liv: växter, djur, människor. Är det möjligt att detta har framträtt ur kosmos tomhet?

En hisnande tanke: Kunde det varit så att ingenting alls fanns, inte ens ett tomrum, inget medvetande, inga tankar, inga handlingar, ingen materia, ingen tid, inget rum. Intuitivt känns detta som en omöjlighet.

Att något existerar, att en hel värld finns, känns som en triumf. Hurra! Och medvetande finns! Detta skrivs i ett medvetande, och det läses i andra medvetanden.

Det finns två sätt att förklara varat, det som är. Kan-ske utesluter det enda det andra.

Naturvetenskapen i vår tid gör gällande att alla existerande former förklaras genom mekaniska, materiella processer enligt en lag om orsak och verkan. Mekaniska skeenden har gett upphov till allt, utan medverkan av en intelligent skapande faktor. Ett alternativ till detta är medvetet skapande.

"Gud" finns inte, säger de tongivande inom naturvetenskapen. Ingen mening finns, ingen universums strävan. I botten av allt råder tomheten och slumpen och naturligt urval i kampen för tillvaron. Växter, djur och människor har i

all tid kämpat för sin överlevnad, och de bäst lämpade har överlevt och fortplantat sin art. Blåsippa är ett exempel på detta, liksom ros och tulipan.

Ateister och materialister menar att evolutionen förklaras genom materiella processer, utan ändamål. Ett medvetet skapande skall man inte tänka sig. Allt måste förklaras "naturligt", dvs utan medverkan av en medvetet skapande kraft, vilket vore att införa en övernaturlig faktor, något liknande ett spöke. Och i matematiken och naturen finns ingen plats för spöklänkande krafter.

Men det finns ett annat sätt att se: "Naturliga" processer uteslutande är ett godtyckligt sätt att förklara världen, i synnerhet som allt pekar på ett medvetet tänkande och viljande bakom allt.

Det är ointelligent att slå fast att bara mekaniska skeenden får förklara allt. Naturvetenskapen skall inte ha godtyckliga grundsatser, utan allt naturvetenskapligt sökande måste ha sin grund i ett objektivt, förutsättningslöst tänkande.

Detta bör vara en grundläggande fråga inom naturvetenskapen och filosofin: är det slump eller skapande ande som förklarar världen?

SM

Om intuition, meditation och stillhet

Från Deva-kväll med Anna Bornstein

Reportage ÅSA FREIJ

– Ingen vet riktigt vad intuition är.

Det sades i inledningen till ett föredrag, som handlade om intuition, samt meditation och stillhet – om konsten att lyssna inåt.

Föredraget ingick i höstens programutbud på Deva Center, Allhelgonagatan 8 i Stockholm. Det hölls av Anna Bornstein, en välkänd sökarprofil.

Trots att det säkert är så att ingen kan säga bestämt vad intuition är, finns det många uppfattningar – och personliga upplevelser av vad som kan kallas intuition. Anna berättade om sina och om behovet av att lyssna inåt. Det kan sägas att svaren vi söker på våra väsentliga livsfrågor, inte ges oss i den yttre världen, utanför oss själva, utan i kontakt med den inre stillheten, t ex genom intuition. Åhörarna fick också bidra med sina egna erfarenheter och frågor.

När man kommer in på lyssnandets konst, blir det också gärna tal om meditation, alltså att prova på att söka inre stillhet och då kanske få erfara nytt ljus över problem man har – eller en känsla av lugn och stillhet, där egots många brusande röster dämpas och sanningar kan träda fram. I vardagsmedvetandet bruser det av tankar och känslor i en röra av brottstycken och associationer, som avlöser varandra hastigt och okontrollerat.

Anna framhöll att just att bli medveten om att det "brusar" därinne, dvs att intellektet, egot och dess erfarenheter, oro och funderingar håller på hela tiden, och därmed följer det lugn och den klarhet som finns därunder, det har ett stort värde som ett första steg till insikt. Och i meditation, även i försök till meditation, där man sitter stilla med slutna ögon och inte sysslar med något annat, så blir man mer eller mindre automatiskt medveten om att det pågår ett slags inre

tjatter hela tiden.

– Försök då att bara vara stilla och vänta och iakttä hur tjattet sjunker undan. Det är precis som smutsen i ett glas med smutsigt vatten sakta sjunker till botten och gör vattnet därovanför allt klarare.

Kan då meditation vara en väg till inre klarhet?

Med en glimt i ögat ställde Anna den retoriska frågan om det inte vore bra om det fanns genvägar till klara svar på komplicerade frågor. Underförstått var förstås att det vore väldigt bra med bekväma genvägar, och det nickades också och mumlades småskrattande medhållande bland åhörarna.

Fast genvägar kan ju vara senvägar... som det heter i ett gammalt talesätt. Så man bör vara försiktig med att godta vad den inre rösten i meditationen säger och vad intuitionen viskar i ens öra.

Intuition tycks ju vara att man utan ansträngning plötsligt vet, eller i varje fall upplever sig veta, något som inte tycks byggas på vanlig kunskap.

Hur övar man då upp sin intuition? Det ville förstås många veta. Och Anna gav en del tips, såsom att koncentrera sig på att vilja se den rätta lösningen på ett problem, eller det rätta svaret på en fråga, innan man somnar, och ha tillit till att svaret kommer.

En av Annas källor är Paul Brunton, en nyligen bortgången filosof och författare, som ägnat hela sitt vuxna liv åt andligt sökande. Hon har översatt flera av hans böcker och studerat hans erfarenheter och teorier. Paul Brunton framhåller det viktiga i att den som vill lyssna till och utveckla sin intuition är uppmärksam på faran att tro att allt det som man upplever som intuition verkligen är äkta intuition, och inte har sin grund i till exempel rädsla och önsknings.

En åhörare frågade hur hon kunde veta att den tveksamhet hon känner inför ett eventuellt nytt jobb är en intuitiv varning, en inre vetskap att detta inte är det rätta för mig – och inte är mitt dåliga själv-

Många har stor tilltro till intuitionen, säger att man skall lita på den, medan andra är mer tveksamma. Och många kända andliga lärare, bland dem Paul Brunton, varnar för att det kan vara egot som "talar", när man vill tro att det är ett slags gudomlig ledning.

förtroende eller en önskan att undvika ansvar som "spökar"?

Ett inlägg från publiken strax innan hade aktualiserat frågan om intuition som varnare. Hon berättade att hon (ja där var nästan bara kvinnliga deltagare) hade fått en plötslig och mycket stark negativ känsla beträffande en person som hon känt länge. Hon hade plötsligt uppevt sig starkt varnad för att denna person var farlig. Upplevelsen höll i sig, men hon försökte slå bort den med att det måste vara hennes känslor det var fel på. Men så hände något ganska snart, som visade att den person verkligen var farlig.

Var detta intuition? Hon hade inte upplevt något liknande förut.

– Det kan ha varit intuition, sa Anna. Intuition kan ta sig sådana uttryck.

Någon i publiken menade att detta kan ha varit ett slags praktisk intuition, som är i det yttre livet vägledande. Men intuition är djupast sett ett slags visdomens och samvetets röst, en inre andlig vägledare, som hjälper oss att bli en bättre människa och därvid finna den väg och alla turer på den, som leder till den livsuppgift vi bäst kan bidra med till helheten.

Anna berättade hur den andliga lärare, som betydde mest för henne, förutom Paul Brunton (som var hennes lärares lärare också) verkligen kämpade med uppgiften att göra det absolut bästa, det rätta, sett utifrån denna sanna sökambition.

– Jag blir nästan röd när jag tänker på, sa Anna, hur denna stora starka man vändades som ett hjälplöst barn ibland i

Anna Bornstein, meditationslärare, författare, översättare.

En intuition är en persons omedelbara medvetenhet om en viss verklighet, utan sådan hjälp av sinnena eller förnuftet som skulle kunna förklara den medvetenheten.

Pitirim A. Sorokin

Om vi inte hade intuitionsförmågan till hjälp, skulle vår upplevelse av varandra och världen bli ytterst paradoxal, vansklig, för att inte säga omöjlig.

John Engelbrecht

Det borde inte vara omöjligt för oss att inse att vi i stor utsträckning fungerar intuitivt. Jag ser detta att vi fungerar intuitivt som något naturligt och gott. I den mån människor försöker undertrycka och förneka sin intuition, blir de parodier på sig själva. Jag har inte som ideal för Framtidens Människa att hon skulle bli enbart analytisk. Det är snarast en mardröm.

Stig Lindholm

En kritiker av intuitionen är Mario Bunge. Stig Lindholm skriver några rader om honom. Bunge menar att en intuition som ger direkt kunskap inte existerar. "Intuition" är endast speciella fall av snabb slutledning till sannolika hypoteser, vilka måste provas empiriskt. Bunge vänder sig mot åsikten att intuitionen är en väg till kunskap som inte kan rationellt eller empiriskt bevisas. En sådan hållning, anser han, leder till irrationell auktoritarianism och är ohållbar.

månader, i sin strävan att få ett inre svar på hur och vad han skulle göra i vissa sammanhang, och absolut inte ville ta ställning innan dess, aldrig riskera att det blev hans ego eller ens gissningar i bästa avsikt, som styrde hans handlingar.

Därmed kom Anna in på ödmjukhetens betydelse i samband med äkta sökande och äkta intuition. Och att intuition inte alls behöver innebära snabba svar och genvägar. Hon nämnde också hur Sokrates lär ha följt sin intuition, sökt den sanna inre vägledningen. Han kunde ha agerat så att han sluppit tömma giftbägaren – men han sa till sina lärjungar:

– Jag känner inget som säger att jag inte ska ta giftbägaren.

Det lär ha varit så med Sokrates inre röst att den hörde av sig, när det gällde att säga ifrån, att varna. Annars var den tyst. Och när Sokrates undrade om han skulle ta giftet och dö, var den tyst.

Intuition en naturlig mänsklig förmåga

Intuition anses av många vara en naturlig mänsklig förmåga.

Bakom framgångar inom exempelvis vetenskap och teknik ligger inte alltid bara ett strängt logiskt tänkande. Inte sällan spelar intuition en avgörande roll, dvs ett slags känsla för vad som är det rätta.

Jonas Salk, amerikanen som 1953 framställde ett vaccin mot polio, har sagt: "Det är alltid med spänning jag vaknar upp på morgonen och undrar vad min intuition kommer att skänka mig, likt gåvor som kastas upp på havets strand. Jag arbetar med intuitionen, litat på den; den är min partner." Och Albert Einstein sa något liknande, när han fick frågan hur han hade gjort sina upptäckter: "Det verkligt värdefulla är intuitionen."

Chefer inom näringslivet litat en hel del till ingivelser och känslor; det har forskare funnit. De är inte så strikt objektiva och rationella som man skulle kunna tro. En forskare säger att framgång som ledare inte bygger på snävsynt rationalitet, utan på en blandning av klar logik och intuition.

Vad är då intuition?

Enligt ett lexikon är det "förmågan att veta direkt utan rationellt tänkande".

Betyder det att intuition är en mystisk egenskap, ett slags gudomlig förmåga till högre vetande? Nej, snarare är det så att när intuitionens illuminationer inträffar, så har de föregåtts av ett logiskt och analyserande tänkande och av faktainsamling. På den grunden kommer den "mystiska" insik-

Man hör talas om människor som ägnar sig åt att öva upp sin intuition för att till exempel hitta en ledig parkeringsplats. Det sägs att det går. Men det kan kanske vara bara slumpen. Det är lätt att inbilla sig att just den gång då det "övernaturliga" verkligen inträffade, så var man "synsk" eller hade en äkta intuition. Man glömmer då alla gånger då man trott att något skulle hända, och det inte gjort det.

– Men visst finns vad vi kan kalla "magkänsla", sa Anna.

En del känner verkligen i förväg vad som skall hända, mer än andra gör.

Men riktig intuition är mer än så. Ofta är den inte särskilt stark, utan kräver att sökaren själv vill lyssna uppmärksam efter dess lågmälda budskap och att det hos personen finns en villighet att följa den inre ledningen, även om den inte motsvarar vad man i sin mer egostyrda person hade föredragit.

ten till oss, liksom ett resultat som det undermedvetna skickar upp i dagsmedvetandet.

Det är nog så att allt vårt tänkande har intuitiva inslag, även det allra mest rationella. Ingen människa är helt igenom rationell. Intuition och rationalitet går hand i hand, såväl i högt kvalificerat vetenskapligt och tekniskt tänkande som i enkelt vardagligt resonering. Vi följer sällan konsekvent den formella logikens regler. När vi tänker igenom ett problem och beslutar oss för hur det skall lösas, hoppar vi fram och tillbaka mellan rationell analys och intuitivt anande. Eftersom vi för det mesta har otillräckliga kunskaper och alltför litet tid för att öka vårt vetande, när vi måste fatta våra beslut, så hoppar vi över många av det logiska tänkandets steg och drar slutsatser som inte är så lätta att strikt rationellt försvara.

Vi blandar alltså intuition och förnuftstänkande. Dessa båda slag av tänkande kompletterar varandra. Ibland resonerar vi ytterst logiskt, och så kommer intuitionens blix, och därefter analyserar vi problemet i syfte att få bekräftelse på vad vi intuitivt anar.

I dagens västerländska samhälle framhålls starkt vikten av rationellt tänkande. Intuitionen är underskattad och förbisedd. En följd av detta är att den förblir outvecklad hos alltför många människor.

Ovanstående om intuitionen som en naturlig mänsklig förmåga är inspirerat av en artikel av Philip Goldberg i den amerikanska tidskriften *Intuition*.

SM

Albert Schweitzer, människovännen, filosofen och mystikern, har varit en inspirationskälla för många genom sin princip vörnd för livet.

En närhetens sublima tankegång

Av Rutger Bergström

När Albert Schweitzer var ung bestämde han sig för att efter det han fyllt 30 år ägna sig åt att tjäna mänskligheten. Han studerade de stora religionerna och kom fram till sin andliga filosofi "vörnd för livet". Han hann med att bli trefaldig doktor innan han lämnade sitt skapande arbete för att ge sig ut i Afrikas sumpmarker, där han upprättade ett sjukhus. Resten av sitt liv ägnade han åt sina svarta bröder.

Schweitzer försökte inte påverka intellektuellt utan inge människor en vörnd för allt levande, med hjärtats godhet och värme, omtanke, visa vägen... "Den insats av godhet en människa gör i världen bearbetar människors hjärtan och tankar", skriver han. "Det är vår dåraktiga försummelse, att vi inte på allvar vågar befatta oss med godheten. Vi vill vända undan det tunga blocket utan att betjäna oss av den hävstång, som hundrafalt skulle öka vår styrka."

All sann och äkta mystik och dess upplevelser kommer inifrån på ett naturligt sätt. Antingen höjs vi upp till ett högre, sublimare medvetande, eller också sänkes det ned över oss, men det måste alltid till osjälviska impulser av godhet och kärlek. Våra ögon klarnar, det är som en ridå dras undan för vårt medvetande, psykets mentala intensitet ökar och vi upplever omgivningen på ett mera känslomässigt själsligt sätt – levande! Men vi kan inte nå in i mystikens värld med en stor portion av självupptagenhet. Naturen stänger då sina portar för oss.

Hos Albert Schweitzer finns en närhetens sublima tankegång – det godas princip. Det var inte endast "tjänandet" i stora drag han fattade som sin livsuppgift, utan tjänandet i de små ögonblicken, i de dagliga händelserna.

När vi kan känna gemenskap med det gudomliga inflytan det inom alla levande väsen, är det som om vår själ upplever en stark förening med det universella, kosmiska, vars storhet vi inte kan fatta med vår begränsade intellektuella förmåga. Någoting sublimt strömmar in i medvetandet. Det kan komma till uttryck som en spontan och intensiv glädje, en tillit till den gudomens

existens, som bara är.

Vaclav Havel, som i januari 1980 fördes till ett arbetsläger i Hermanice för sitt arbete för orättvist förföljda under kommunistregimen i Tjeckoslovakien, skrev till sin hustru under en fruktansvärd press att hans viktigaste mål var att "inte bli bitter, inte börja hata utan förbli öppen för världen, människan och kärleken".

Dessa rader får mig att tänka på Schweitzers "vörnd för livet", men även på andra män med stort moraliskt mod och andlig lyskraft, som Martin Luther King, Mahatma Gandhi och Dalai Lama. De befann sig alla vid ett vägskil men, som Schweitzer skriver:

"När det inre klarnar och då samvetsfriden når oss, är vi också ett med alla levande väsen. Det dolda visdomsmättade och levande hjärtat är öppet och mottagligt för allt. Från det utgår en välsignelse och en önskan om skydd för allt ont."

Läkare ville jag bli för att kunna verka utan att tala. I flera år måste jag ge ut mig själv i ord... Men den nya gärningen kunde jag inte föreställa mig som ett muntligt pläderande för kärlekens religion utan endast som ett rent förverkligande av den.

Albert Schweitzer

Den gudomliga gnistan

Det finns något inom varje människa som aldrig förändras, som aldrig åldras och som ger oss en känsla av att vara till. Detta något, denna Gudomliga Gnista kan vara svår att få grepp om och att definiera. I det ögonblick vi försöker beskriva eller förklara eller ens förmedla vår erfarenhet av den AKASHISKA ELDEN, så tycks den komma längre bort. Den är lika svår att beskriva som nuet, detta ögonblick, som varken är det förflutna eller framtiden. Ibland får vi glimtvisa upplevelser av den i stunder av djup stillhet och frid. Det är denna EVIGA LJUSPELARE inom oss som på något sätt får oss att förnimma att vi är mer än bara man eller kvinna. Vi är detta något som stilla iakttar alla förändringar i det yttre och det inre. Vi kan alla se hur vi förändras, var och en på sitt sätt, under livets gång och likväl är det en INRE KÄRNA inom oss av den stillhet, som kan iakttaga alla dessa förändringar som ständigt pågår.

Denna inre kärna är DET HÖGRE SJÄLVET, menar teosofin, ett medvetande som aldrig vilar, aldrig upphör att vara till. Det är ett medvetande som liv efter liv finns där närvarande som det TYSTA VITTNET till alla de olika erfarenheter vi genomgår under vår pilgrimsresa. Det är detta själv som är närvarande i den mån vi är tillräckligt mottagliga för att släppa fram det. Dess närvaro hindras inte av sömnens timmar om natten och inte heller av den vila som följer efter ett avslutat jordeliv före nästa återfödelse. Dess närvaro kan endast hindras av att vi själva sätter gränser för det, genom vårt sätt att tänka, känna och handla.

Det första steget mot att minnas tidigare liv är just att bejaka existensen av den gudomliga kärnan inom oss och låta

detta bejakande få sitt utlopp i ett osjälviskt sätt att leva och verka. Det första praktiska handlandet i denna process är att möta varje människa, varje djur, varje levande väsen med respekt och komma ihåg att vi alla färdas mot samma mål, var och en på sitt eget speciella sätt. Det är just detta som gör att vi alla är unika och samtidigt så lika i det eviga pulserandet.

Dina skuggor lever och dör bort. Det som i dig är evigt skall leva. Det som i dig VET, det är kunskapen själv och det lever inte ett flyktigt liv; det är den människa som var, är och skall vara, vars sista timme aldrig slår.

H. P. Blavatsky

(Insänt av Rutger Bergström)

Världsgrunden – du

Upanishadernas vise fann att djupt i det innersta, bakom de skiftande intrycken, finns ständigt ett tyst vittne, som de kallade Atman. De förklarade att Atman även finns i djuren och i det som växer, i alltings inre.

Vedantafilosoferna sa: du är inte kroppen, utan du är det inre, Atman. Och de sa att Atman är detsamma som Brahman. "Djupt i den föränderliga yttrevärldens innersta finns en oföränderlig verklighet: Brahman. Djupt i det föränderliga inre livet finns en oföränderlig verklighet: Atman. Med orden *tat twam asi*, som betyder "det är du", uttryckte de att Atman och Brahman är ett och detsamma.

Brahman är den högsta verkligheten, den eviga och oföränderliga substans som är världsgrunden, universums väsen. Livet är en enhet som tar sig skilda former, och den

yttersta verkligheten, Brahman, genomtränger allt, och allt som finns, existerar i den.

När Brahman finns som det oförstörbara innersta i en varelse, kallas den Atman. I djupet av sitt väsen är människan alltså identisk med det Absoluta, det Gudomliga, med Brahman. Denna eviga substans existerar inte i tiden och rummet, utan är fri därifrån och i sig lycksalig. Den är det inre i allt, och den är det vari allt finns till. Allt i sin helhet villar i Brahman.

Brahman finns överallt och är utan början och utan slut. Den upprätthåller universum i alla dess delar. Den är till sin natur vara, kunskap, självmedvetande, lycksalighet. Och detta oföränderliga, oförgångliga vara är du.

SM

Slutligen måste evolutionen utmynna i ett högsta medvetande. Och här kommer Teilhard de Chardin fram till det kanske märkligaste i sin fenomenologi: punkt Omega.

Det förefaller som om Omega skall ses som kosmos medelpunkt i rummet – och i tiden som evolutionens början och slut. Det är det Absoluta, den aktiverande drivkraften bakom fenomenen. Där sammanstrålar slutligen fenomenvärldens alla former, där samlas "mängden av vara".

Människan i kosmos

enligt vetenskapsmannen och jesuitpatern Pierre Teilhard de Chardin

Den franske paleontologen Pierre Teilhard de Chardin (1881–1955) blev världskänd som en av utforskarna av människosläktets förhistoria. Men allra mest känd och beundrad blev han genom sin världsåskådningsbok "Fenomenet människan", som han skrev 1938–1940 men som trycktes först efter hans död. Den katolska kyrkan, som han tillhörde som jesuitpräst, gav honom aldrig tillåtelse att ge ut boken.

I "Fenomenet människan" prövade Teilhard att beskriva en vetenskapligt riktig kosmologi för moderna människor. Det var en intellektuell vision av människan och kosmos, och den fick omedelbart stor uppmärksamhet; många sökande själar sögs in i det andliga vinddraget efter den bortgångne tänkaren-vetenskapsmannen, och det uppstod en Teilhard-rörelse med spridning i flera länder.

Teilhard beskriver sitt arbete som fenomenologi – ett objektivt studium av de fenomen som utgör världen. Av alla fenomenen är människan det mest häpnadsväckande, storslagna och betydelsefulla. Hon är en del av det totala fenomenet, universum, men säger oss mer om livet i kosmos än något annat, eftersom hon är det högst utvecklade fenomenet vi känner till.

Teilhards metod är att iaktta utan försök till metafysiska eller andra förklaringar, bara se vad som sker. Men att "se" betyder för honom inte bara att beskriva utan även att se "på djupet" – att "försöka se mer och bättre", som han uttrycker det, för att få större förståelse av kosmos och människan.

Människan är en naturföreteelse bland andra och äger släktskap med den övriga naturen. Biologiskt har hon uppstått ur den materia, det urstoff, som universum är gjort av, såsom ett fenomen bland andra

men med ytterst komplicerad form. Människan är ingenting för sig i kosmos utan ingår som en sig ständigt förändrande del i en kosmisk utvecklingsprocess mot allt högre och mer komplicerade former. Universum växer – och människan ingår i detta dynamiska växande.

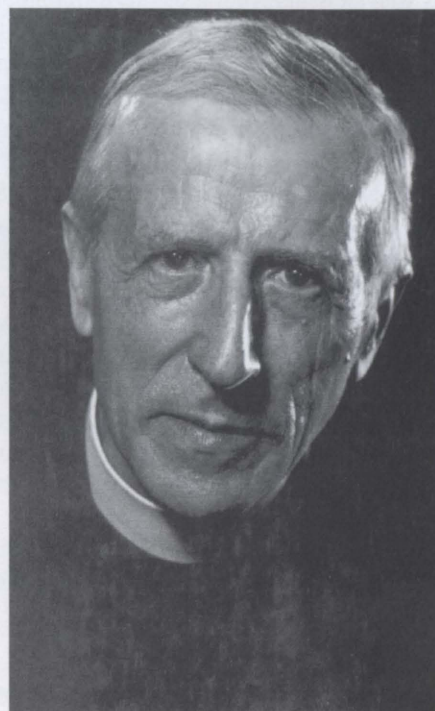
Evolutionen kan indelas i tre steg: före-liv, liv, tanke (materia, liv, människa). Människan är det hittills högsta kända steget i utvecklingen, och hon är evolutionens centrala fenomen, dess medelpunkt – ty endast hos henne har förmågan till reflexion utbildats. Hon kommer ur det förflutna och undermänniskliga och går in i framtiden och det supermänniskliga.

Teilhard ser alla fenomen som psyko-fysiska. Han anser att eftersom världsstoffet på en punkt, nämligen hos människan, har ett inre ansikte, måste det med nödvändighet ha en dubbelsidig struktur – det finns överallt en tingens inre sida som sträcker sig lika långt som deras yttre. Det är inte bara fråga om materia utan om ande-materia, varvid det inre och det yttre utgör två sidor av samma sak. Den inre sidan kallar Teilhard "medvetande", och han avser då psykiska processer i vidaste mening, alltifrån rudimentära former till människans högsta tänkande.

Medvetande har, tänker han sig, inte börjat vid någon punkt i utvecklingen, utan det har alltid funnits där, även hos materiens urformer.

Under evolutionens förlopp blir fenomenens yttre former alltmer komplexa och samtidigt växer deras inre. Ju större komplexitet desto "mera" psyke – det är en universell lag. De högre formerna av medvetande synes direkt bero av dessa formers högre materiella komplexitet, dvs de är rikare sammansatta, finare utbildade än de lägre formerna.

Teilhard är varken materialist eller

spiritualist. Han "ser" att det inre och det yttre motsvarar varandra och är beroende av varandra. En sida av detta beroende kan illustreras med den enkla sanningen att "för att kunna tänka måste man äta". Hjärnan utgör den materiella grunden för tänkandet; hjärnan måste ha fysisk energi för att kunna fungera. Födan omvandlas delvis till energi, och denna energi är av biologisk art. Utan den förlamas eller avstannar den inre aktiviteten, tänkandet.

Utvecklingen har en bestämd väg. Fenomenen kan inte förklaras enbart genom att de mest livsdugliga överlever och genom någon mekanisk anpassning till miljöns krav. Det är inte yttre krafter som avgör evolutionens förlopp utan inre, psykiska krafter. Utvecklingen går från rudimentära mot högre former av medvetande. Hjärnan och nervsystemet förbättras un-

dan för undan under växandeprocessen, varvid medvetandet vidgas och fördjupas i relation därtill. Och medvetandet är inget bifenomen till den biologiska utvecklingen, utan det är själva kärnan, det meningsfulla, i processen. Medvetandets utveckling är nyckeln till förståelse av hela evolutionen.

Teilhard frågar sig om det är så att egenskaper och tendenser hos arterna tar sig yttre uttryck så att t ex rovdjurets rovdjurssjäl gör att arten utvecklar skarpare tänder och vassare klor – och inte tvärtom. Ja, psykiska krafter tar sig yttre, materiella uttryck – medvetande kläds i kött och blod. Allt som sker är en enda stor förgrening av psykiskt liv, som letar sig fram genom formernas värld. "Livets historia är ingenting annat än en i morfologi klädd strävan efter medvetande."

Hos de olika djurarterna utvecklas olika karakteristiska egenskaper: elefanten får långa betar, giraffen långa ben och lång hals etc. Men hos en gren av utvecklings-trädet, de s k primaterna, utbildas hjärnan speciellt och "det börjar hetta av medvetande". – "Men på ett alldeles speciellt område i däggdjurens mitt, där det nu uppstår hjärnor, kraftigare än några som naturen förut byggt, börjar det skifta i rött. Och mitt inne i denna zon lyser redan en glödande punkt. En strimma av morgonrodnad. Vi skall inte förlora den ur sikte. Under årtusenden har den sakta stigit under horisonten, tills nu en flamma slår upp på en exakt lokaliserad punkt. Tanken är född!

Ur biosfären har tanken evoluerat in i noosfären, tankens sfär, människoriket. Världsalltet har tagit ett stort steg framåt, en ny epok har inträtt.

Det är en reflekterande varelse som stigit fram på världsscenen, en varelse som upplever sig själv som en medelpunkt för alla föreställningar och förmimmelser, ett jag.

"I verkligheten är det en helt ny värld som föds. Abstraktion, logik, ett överlagt val mellan olika möjligheter, uppfinningar, matematik, konst, beräkningar av rum och tid, kärlekens oro och drömmar... Alla dessa former av inre liv är ingenting annat än jäsningar i denna nybildade medelpunkt."

Men utvecklingen har inte stagnerat med människans tillblivelse. Människan är ett dynamiskt fenomen, och hennes fortsatta utveckling är en nödvändig del av evolutionsförloppet. I och med att hon får en alltmer dominerande hjärna, beskriver hennes andliga kapacitet en uppåtgående kurva mot ett supermedvetande, där män-

niskan är mycket "mer" vet mer, förmår mer.

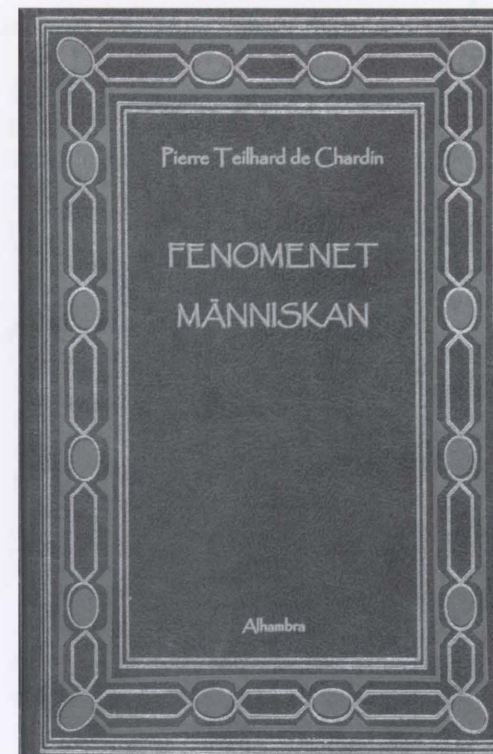
Slutligen, resonerar Teilhard, måste evolutionen utmynna i ett högsta medvetande – och här kommer han fram till det kanske märkligaste i sin fenomenologi: punkt Omega.

Det förefaller som om Omega skall ses som kosmos medelpunkt i rummet, och i tiden som evolutionens början och slut. Det är det Absoluta, den aktiverande drivkraften bakom fenomenen. Däri sammanstrålar slutligen fenomenvärldens alla former, där samlas "mängden av vara". Jaget skall en gång sjunka in i Omega, det fulländade medvetandet, men inte upplösas där, ty där accentueras dess eget djup, där finner det sin individuella identitet bevarad och förstärkt. Uppgåendet i det högre, i Omega, innebär inte ett utmynnande i ett diffust tillstånd utan i stället hyperreflektion, hyperpersonalisering. "Hur skulle det annars kunna magasinera våra vinningar, som alla sker inom reflektionens område?" Teilhard menar att i Omega fördjupas det personliga jaget, där förstärks till fulländning alla medvetandets positiva egenskaper. Medvetandet har blivit så mycket "mera" att det nått oändlig kvalitet.

Punkt Omega är alla medvetandecentras övercentrum. Ytterst sammanlöper alla centra i Omega – och det gäller såväl rummet som tiden. Omega äger oinskränkt vara, det kan ej utplånas av tidens och rummets sammanstörtande krafter. Men det är ingenting opersonligt och konturlöst utan i stället det personligas fulländning, det absoluta jaget. Punkt Omega är Gud.

Teilhards syn på människan som del i en psyko-fysisk process innebär ingenting negativt; det är inget som leder till hopplöshet. Tvärtom har han menat att med sin kosmologi stödja den kristna lära som han själv som jesuitmunk företräder. Det är en fördjupad syn på kristendomen som han lägger fram. Uppstigandet av medvetandet från dess allra primitivaste former till supermänniskan utgör en mäktig rörelse mot fullkomning. Det är fråga om en storlagen process, där det andligas utveckling mot allt större klarhet är den egentliga innebörden. Människans storhet framstår klart i Teilhards kosmologi.

Men det är inte så att den djupare betydelsen ligger enbart i Livets evolvering. Den enskilda individens existens är inte blottad på mening. Om djuren säger Teilhard att när de dör, så dör de – men människans själ blir fri. "En och en frigör sig 'själarna' – runt omkring oss i ett

"Fenomenet Människan" har 2007 kommit i en ny utgåva på svenska. Översättning Karin Stolpe.

jämnt utflöde, bärande med sig sitt icke meddelbara medvetandesinnehåll mot höjden." Slutligen – "på den yttersta dagen" – mynnar själarna ut i sin gemensamma konvergenspunkt: de sammanstrålar i punkt Omega, där deras individuella natur bevaras och fullkomnas.

Teilhards förklaring till att människans själ frigörs till skillnad från djurens är att när ett reflekterande medvetandecentrum (ett jag) en gång har bildats, så kan det inte längre förändras utom genom att gå djupare in i sig självt.

Teilhard skriver att det originella i hans kosmologi är idén "att de jordiska substansernas speciella egenskap att alltefter graden av sin komplexitet fylla sig med mer liv, bara är ett utslag, en lokal yttring, av en fundamental tendens, lika universell (och utan tvivel minst lika betydelsefull) som andra av vetenskapens redan förut identifierade tendenser".

Källa:

Pierre Teilhard de Chardin: Fenomenet människan. Bonniers 1961, Alhambra 2007.

SM

Skall vi äta våra vänner?

Det är mycket sällan vegetarism och djurrätt diskuteras i våra tidningar. Frågan om djurens rättigheter existerar liksom inte för stora media. Men i Dagens Nyheter fanns mitt i sommaren, 12 juli, på kulturen en essä, skriven av Oline Stig, tidigare vegetarian, numer köttätare. Han tar upp två böcker om människans förhållande till djuren, "The Bloodless Revolution", som handlar om vegetarismens historia, av den brittiske historikern Tristram Stuart, och "Djurvänskapen" (Atlantis) av kärnfysikern Evelyn Sokolowski.

Stuart visar, skriver Oline Stig, att frågan om vegetarism eller köttätande är "lika gammal som den mänskliga civilisationen". Vegetarismen diskuterades livligt av tänkare på 1600- och 1700-talet (men knappast i Sverige, där den vegetariska idén på allvar torde ha kommit med teosofin i slutet av 1800-talet). Av kristet orienterade människor har det sagts att Gud enligt Bibeln har skapat världen för människans skull och att hon skall härska över allt levande. Men några har pekat på att Bibelns Gud säger: "Jag ger er alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med frö i sin frukt; detta ska ni ha att äta." De orden har av en del setts som klarspråk om vad människans föda skall vara.

"Medkänsla är det ord som går igen i Stuarts kulturhistoria", skriver Oline Stig. "Är den en medfödd egenskap? Och är den i så fall till någon nytta? Filosoferna har tvistat genom seklerna."

Evelyn Sokolowski menar att medkänslan är en nedärvd egenskap som inte bara finns hos människor utan även hos djur. Men Sokolowski äter själv djur. Hon menar att människan är allätare och har jagat i alla tider. Och djuren blir för många, om vi inte dödar dem.

Rubriken på Oline Stigs essä är "Våra vänner på middagsbordet" – vilket alltså syftar på att vi äter upp vännerna.

Det är positivt att vegetarism och djurens rättigheter tagits upp i en kulturartikel i en stor svensk tidning. Men det behövs en mer utbredd medvetenhet om denna etiska fråga.

"Samma dag som min älsklingshäst gick till slakt slutade jag äta kött. Jag var elva år och beslutet var rationellt. Jag ville inte riskera att äta upp min bästa vän."

Oline Stig

Intelligent design-rörelsen

Bland naturvetenskapare har det varit en övertygelse att Darwins utvecklingslära är så självklar att det är omöjligt tro att det finns en god Gud bakom allt, så som religioner förkunnar. Darwinismen har varit en ortodoxi, en det naturvetenskapliga tänkandets grundsten. Ett meningsfullt ifrågasättande har nästan inte alls synts. De som förklarat sig tro på en intelligent skaparkraft har avfärdats som religiösa fantaster.

Men nu börjar det hända saker.

Det finns idag en *intelligent design*-rörelse, som går på offensiven med starka argument och skakar om den rigida akademiska världen.

Förr skulle en intelligent person vara ateist, eftersom Darwins tänkande ansågs övertygande. Men idag visar man inom *intelligent design*-rörelsen att många biologiska system inte kan ha tillkommit genom blinda mekaniska processer, utan endast kan förstås om man bakom ser avsikt och intelligent skapande.

Intelligent design-rörelsen anser sig på ett tydligt sätt visa att det finns intelligens och vilja bakom formerna i naturen.

Enligt darwinismen existerar ingen grundläggande intelligent skaparkraft i universum; intelligens är bara en biprodukt till evolutionen, vilken uppkommit vid en viss punkt i utvecklingen. Darwinismens motståndare däremot hävdar att skapande förstånd, som syns bakom de biologiska systemen, inte kan ha uppkommit som följd av utvecklingen, utan måste ha funnits *före* dessa system. Det synsättet är för de flesta naturvetare idag främmande. För dem är materien det grundläggande. Universum är i grunden maeriellet, har de fått lära sig.

Intelligent design bevisar inte direkt existensen av en god Gud, som religioner predikar. Men det antyder att det finns något *högre* bakom den synliga världen.

Bland de viktigaste argumenten för *intelligent design* är existensen av icke reducerbara biologiska system. Detta har i första hand förts fram av dr Michael Behe. Det skapar stora svårigheter för darwinismen. Begreppet syftar på det förhållandet att det finns komplexa system i den levande naturen, vilka för att fungera måste ha blivit till på en gång i sin helhet, med alla ingående delar, och inte kan ha byggts upp bit för bit enligt darwinismen.

Intelligent design-rörelsen pekar på sådant som *bacterial flagellum*, en liten motordriven propeller på ryggen hos vissa bakterier. Denna är "ett under av ingenjörsk-

konst", spinner tiotusental varv per minut. En harvardbiolog har kallat den "den mest effektiva maskinen i universum". Den är icke reducerbart komplex.

Källa

en artikel på nätet av dr Bill Dembski: www.leaderu.com/science/10questionsbioteacher.html

Finns utomjordingar bland oss?

I flera böcker berättas att utomjordingar finns bland oss idag och verkar på vår planet. De ser ut nästan som vi, så vi kan inte se att de är främlingar.

En som läst sådana böcker är Warren Aston, vilken skrivit flera artiklar i ämnet för den amerikanska tidskriften MUFON UFO Journal.

Aston tar dessa uppgifter på allvar. Några pekar han på som trovärdiga.

I artiklarna i UFO-tidskriften skriver han kort om en rad fall, så kort att det är omöjligt för läsaren att bedöma om det ligger någon sanning i vad som påstås. Men Warren Aston själv anser att det finns åtminstone sex dokumenterade fall som är *totally credible* (absolut trovärdiga). Ordet *totally* är kursiverat.

Vem är då Warren Aston? Läsaren får endast veta att han är "forskare och författare" (troligen inom UFO-området) som i mer än 30 år forskat om UFO, och även skrivit i ämnet och hållit föredrag. Han är bosatt omväxlande i Australien och USA.

Främlingarna ser ut som vi, skriver Aston, men är inte riktigt lika oss; det finns små skillnader. En del av de fysiska skillnaderna har observerats och upptecknats av en "känd läkare", Leopoldo Diaz, chefskirurg vid ett stort sjukhus i Guadalajara, Mexiko, vilken undersökte en utomjording, som sökte honom som patient 1976. Utomjordingen berättade för dr Diaz att många från hans planet verkar på jorden för att hjälpa oss att undvika katastrofer. Detta fall tas upp av den kände UFO-författaren Timothy Good i hans bok *Alien Liaison*, 1991.

Charles Hall berättar i *Millennial Hospitality*, 2002, att det finns en bas, som amerikansk militär byggt i bergstrakter för en stor grupp utomjordingar av vilka några levat på jorden i flera hundra år. Dessa främlingar har skandinaviskt utseende (!) är ljushylta och långa och ser helt jordiska ut, fränsett antalet tänder. De har levat i norra

Europa sedan de blivit strandsatta på jorden; nu bor de i USA. De ger den amerikanska militären teknologiska informationer i utbyte mot att de får disponera basen. Stora rymdfarkoster kommer regelbundet till basen från deras hemplanet. Hall uppger att han själv har träffat några av främlingarna.

Den brittiske flygmarskalken Sir Peter Horsley berättar i sin självbiografi *Sounds from Another Room*, 1997, att han 1954 i London träffade en man, Janus, vilken ingående förklarade universum och livets ursprung för Horsley och berättade om hur utomjordingar från andra världar kan leva mitt bland oss. Han antydde också att han själv var utomjording och visade att han kunde läsa Horsleys tankar.

Dessa tre fall är enligt Warren Aston bland de sex mest trovärdiga han träffat på. Han tror att utomjordingar verkligen finns bland oss och vill stödja oss i vår utveckling.

Kanske du, käre läsare, misstänker att någon av dig känd person är en utomjording?

Sextusen läkare

Tidningen *Djurens Rätt* berättar om en amerikansk organisation, *Physicians Committee for Responsible Medicine*, PCRM, som är emot djurförsök och för vegetarisk kost. Den har mer än 100 000 medlemmar, varav omkring 6 000 är läkare.

PCRM arbetar för en medicinsk vetenskap som är effektiv och *medkännande*. De har kampanjer mot företag och myndigheter som arbetar med djurförsök, samtidigt som de drar företag, som hävdar att mat från djurriket är nyttig, inför rätta. Nyligen vann de en strid mot USAs mejerindustri, som tvingades dra tillbaka sin reklamkampanj på temat "minska din vikt – drick mjölk". De har även nyligen presenterat forskning som ifrågasätter att fisk är nyttigt.

En talesman för PCRM, som *Djurens Rätt* talat med, säger sig vara nöjd med den trovärdighet som organisationen uppnått genom forskning av hög kvalitet, som publicerats i välkända tidskrifter, samt samarbetet med USAs hälsomyndighet och framstående universitet. Talesmannen säger sig vara övertygad om att det är möjligt att avskaffa de oetiska djurförsöken inom den medicinska forskningen.

www.pcrm.org

Skräp och icke skräp

Under åren har jag då och då försökt läsa deckare. I de allra flesta fallen har läsningen avbrutits i förvåning över det mediokra innehållet i de kända författarnas böcker. Fyra deckare har jag dock kommit igenom, två av (Sven Delblanc, som han skrev under) pseudonymen Bo Balderson, en av flickskolerektorn Dagmar Lange, med författarnamnet Maria Lang, och en av journalisten på Aftonbladet H K Rönblom. De klarade nöjaktigt uppgiften att ge god underhållning.

På senare tid har jag lagt åt sidan böcker av flera omskrivna och hyllade kvinnliga deckarförfattare, så kallade deckardrottningar och -prinsessor. Tröttsamt radar de upp trivialiteter efter varandra i sina böcker, men några säljer sina alster i mer än en miljon exemplar!

Det är en hausse för (skräp)deckare i Sverige just nu. Åtta böcker av tio på Svensk Bokhandels topplista är deckare.

Och Jan Guillou, som inte skriver detektivhistorier, men är mycket läst, betecknas av författaren Ernst Brunner som "en av de största skräpförfattarna" i Sverige just nu.

Det är tydligen skräp som gäller idag. (Man kan ju också kalla det enkel underhållning.) Men på en hylla i biblioteket fick jag ögonen på en bok av journalisten Dieter Strand, "Hitler och vi. En familjehistoria" (2001). Det var något helt annat. Strand är född i Leipzig 1936 av tysk moder och svensk fader, en musiker. Här är varje mening intressant. Boken handlar om verkliga människor med fångslande öden i en betydelsefull men tragisk tid i Europas moderna

historia. Ett viktigt stycke verklighet slår med råge ut onödiga fantasier, vilka ingen redig människa borde ha anledning att selsätta sig med.

Strand har kanske inte skrivit en "stor" bok, ingen klassiker, menden är läsvärd, skriven på en klar och tydlig journalistsvenska.

Att det handlar om verkliga människors verkliga liv ger åt varje mening en betydelse, en tyngd som deckarförfattarnas tråkiga meningslösheter inte kommer i närheten av.

SM

Ateist och vegan

Chris Lundberg är läkare och mångårig medlem i Humanisterna, som är en organisation för icke-troende. Hon har på senare tid blivit vegan och är aktiv inom föreningen Djurens Rätt.

I nr 3, 2007 av Humanisten har hon en artikel, där hon bl a skriver att grundvalen för den veganska livsföringen är en känsla av respekt för livet, uppfattningen att varje varelse har "första tjing på sin egen kropp", och inse att vi klarar oss utmärkt utan att utnyttja djur. Hon skriver också att djurrättstanken ibland beskrivs så att man vidgar empatin så att den inte bara omfattar människorna utan även djuren.

En avigsida med den sekulära humanismen kan nog annars vara att man sätter människan främst på så sätt att liten eller ingen hänsyn tas till djuren. Det blir en "artism" så att en art förtrycker andra arter, som den anser sig stå över. Därför är det utmärkt att det bland humanisterna finns människor som verkar även för djurens väl.

Chris Lundberg skriver bl a att barn hålls i okunnighet om det djurens lidande och de övergrepp mot djuren som de ovetande själva ställer sig bakom genom köttätandet – och ifrågasättanden tystas ner. Djurfabrikerna talas det aldrig om i hemmen. I det tidigaste skedet i personlighetsutvecklingen får barnet inte informationer om hur djuren behandlas i köttindustrin.

"Även icke mänskliga djur är bärare av rättigheter."

Chris Lundberg

Osher Centrum för Inegrativ Medicin

2005 erhöj Karolinska Institutet sin största donation någonsin. Det var den amerikanske affärsmannen Bernard Osher och hans svenskfödda hustru Barbro som donerade 43 miljoner kronor till KI för upprättande av ett forskningscentrum för integrativ medicin.

Martin Ingvar, som varit professor i neurofysiologi, har utsetts till professor i integrativ medicin vid KI och chef för Osher Centrum för Integrativ Medicin.

Integrativ medicin syftar på metoder som ännu inte har integrerats i skolmedicinen och som av många ses över axeln som ovetenskapliga.

Det som nu skall studeras är sådant som akupunktur, örtmedicin, naprapati, kiropraktik, hypnos och olika dieter. Den så kallade placeboeffekten studerar man sedan i höstas. Denna effekt beror inte på kemisk substans i medicinen utan på att patienten tror på medlet. Placeboeffekten anses sedan gammalt vara ytterst kraftfull.

På hemsidan Osher centrum för integrativ medicin www.ki.se/ocim/SV/index.html läser vi att det nya centret skall forska om behandlingsmetoder som idag inte finns inom den etablerade hälso- och sjukvården för att utröna om de är effektiva och skall integreras i skolmedicinen.

Det finns en rad områden för forskning av aktuell art – man kan nämna exempelvis healing, bön och homeopati – samtidigt som centrets resurser är begränsade. Man får hoppas att arbetet kommer att ske med entusiasm i sann vetenskaplig anda utan fördomar som påverkar forskningsresultat på ett felaktigt sätt.

Makarna Osher har tidigare stött upprättande av liknande forskningscentra vid University of California i San Francisco och Harvard Medical School i Boston. Man får förutsätta att KI-forskarna kommer att ha ständig kontakt med amerikanska kolleger.

Viktigast av allt torde vara att vege-

tarisk hälsokost studeras inklusive hur onaturliga tillsatser till mat och dryck ger upphov till sjukdomar. Om raffinerat socker och annat onaturligt tas bort från livsmedlen torde hälsovinster bli mycket stora.

Man skall nog inte vänta mycket av ett forskningscentrum med sina rötter i skolmedicinen, men *litet* lovande än väl det nya centret.

Bönens kraft

"Det finns ingenting så kraftfullt som bön till Gud om hjälp." Så inleder dr Winston Morrow en artikel som finns utlagd på Internet, med rubriken *The Power of Prayer*. http://www.alternative-doctor.com/soul_stuff/prayermorrow.htm

Morrow nämner att det finns mycket forskning, där bön har undersökts på liknande sätt som man har studerat verkningarna av en ny medicin. Han skriver också att personal inom den medicinska vården hela tiden kan se "Guds hand verka", men det brukar där kallas spontant, oförklarligt tillfrisknande.

Dr Morrow berättar att en kristen hjärtläkare, Randolph Byrd, 1984 undersökte effekten av bön på sjukdomar. 192 hjärtpatienter blev föremål för förbön, och en kontrollgrupp på 201 patienter fick inte förbön. Det var ett dubbelblindt experiment, dvs ingen inom experimentet visste vilka som fick förbön och vilka som ingick i kontrollgruppen. Det blev tydliga skillnader mellan grupperna. De som fick förbön klarade sig genomsnittligt bättre än de som inte fick det.

Om Byrds resultat kommenterar dr Larry Dossey att om det som studerades hade varit en ny medicin eller en ny kirurgisk metod, skulle resultatet säkert ha beskrivits som ett medicinskt genombrott.

Morrow skriver att de omfattande experimentella bevis som finns för "spiritual healing" är en av de bäst bevarade hemligheterna inom den medicinska vetenskapen. Den amerikansk-engelske psykiatern Daniel J. Benor har gjort en översikt över alla stu-

dier, publicerade på engelska, av healing före 1990. Det var 131 vetenskapliga studier, de flesta inte gjorda på människor. I 56 av dessa var det mindre än en chans på hundra att de positiva resultaten berodde på slumpen. I 21 följande studier var möjligheten att positiva resultat endast berodde på slumpen 2–5 %.

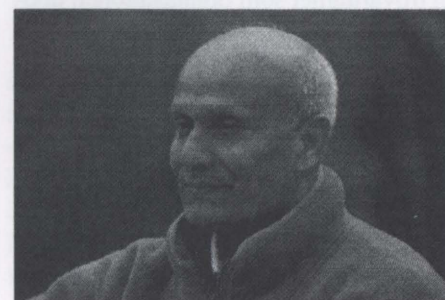
Dr Morrow meddelar också att fram till nyligen har medicinska tidskrifter avböjt att publicera studier av healing. Men i december 1998 hade JAMA, *Journal of the American Medical Association*, en översikt över fyra healingstudier med positiva resultat. Det hade bland annat visat sig att människor som regelbundet gick i kyrkan var genomsnittligt friskare än andra; bland annat hade de bättre immunsystem. Det hade också visat sig att människor som deltog i gudstjänst minst en gång i veckan och bad eller läste Bibeln dagligen hade konstant lägre blodtryck än andra.

I en undersökning 1999, som rapporterades i *Journal of Gerontology*, fann man att personer som regelbundet gick i kyrkan blev 28 procent äldre än de som inte gick regelbundet i kyrkan, vilket är samma procenttal som kommit fram när man jämfört rökare med icke-rökare.

Dr Winston Morrow meddelar att han ber för sina patienter. Han har sett så många tillfrisknanden att han inte kan dra någon annan slutsats än att *Gud har ingripit*. På ett annat ställe använder Morrow orden "den Helige Andes kraft".

På en annan hemsida, *Spiritual Healer*, sägs det att det varit svårt att hitta medicinska bevis för att healing verkar. Detta beror delvis på att man i den medicinska världen varit ovilliga att undersöka healing.

Trots detta finns det många studier som visar att healing kan hjälpa mot sjukdomar. I en studie framkom det att patienter, som blev föremål för förbön, bl a behövde mindre antibiotika, mindre artificiell hjälp med andning och levde längre än patienter som det inte bads för.

Sri Chinmoy är en andlig mästare från Indien, numera bosatt i New York. Han lär ut meditation och det andliga hjärtats väg. I sina böcker skriver han om hur vi ska leva för att uppnå harmoni och fullkomlighet i våra liv. För mer information och gratis boklista, vänligen kontakta:

Aum Förlag

Tuvängsvägen 7, 756 45 Uppsala

Tel: 018-525789 Mobil: 0704-779471 Fax: 018-525780

<http://www.srichinmoy.org>

Varning!

Den amerikanska Kommittén för vetenskaplig undersökning av påstått paranormala fenomen, CSICOP, har uttalat att alla horoskop i tidningar och tidskrifter borde vara försedda med texten *Varning! Astrologi kan vara skadligt för din hälsa!*

Men vore det inte viktigare med skyltar litet varstans med texten *Obs! Luftten här är inte lämplig att inandas! Den kan skada din hälsa!*

Och i matvaruaffärer borde finnas skylten *Obs! Flera varor i denna affär är skadliga för hälsan!* (Med tanke på bl a tobaksvaror och raffinerat socker som tillsatts mat och dryck.)

Och i systembolagets lokaler borde väl finnas skyltar med texten *Ta dig i akt! Där alkoholdrycker går in, går vettet ut!*

Vid ingången till kyrkor borde kanske finnas ett anslag *Denna kyrkas lära är inte bevisad och kan i väsentliga delar vara felaktig.*

Att varna för astrologi är verkligen som att sila mygg och svälja kameler.

Tidens dumhet

Den ateistisk-materialistiska världsbilden upprepas idag av många i den offentliga debatten som en självklar sanning, som man inte behöver argumentera för. Lotta Gröning, kolumnist i Aftonbladet, skriver 27 augusti: "I dag har till exempel evolutionsteorin och forskningen kring den kommit så långt att det kan bevisas att Gud inte skapade världen."

Emellertid är ateismen-materialismen inte bevisad utan faktiskt motbevisad. Starka, om än inte hundra procentigt säkra, motbevis ligger på Sökarens hemsida: www.sokaren.se/INDEX624.HTML.

Ateismen innebär tron att världen/evolutionen har uppkommit genom mekaniska slumpprocesser och naturligt urval utan medverkan av någon intelligent skapande kraft. Mothypotesen är att en intelligent skaparkraft finns bakom världen.

Ateisten Christer Sturmark, den nuvarande ordföranden i det icke-religiösa Förbundet Humanisterna, är välsedd på Expressens debattsida, som har refuserat klara och intelligenta inlägg mot ateismen.

I stället för intelligent argumentation använder Sturmark (i en Expressen-artikel 24 augusti, som han skrivit tillsammans med statistikprofessorn Olle Häggström) nedsättande tillmälen som "allehanda kvacksalveri, pseudovetenskap och

new age-trams". Själv anser sig Sturmark representera rationalitet/förnuft.

Han och hans kumpan undviker att försöka övertyga. I stället gör de påståenden som "dessvärre är det inte bara astrologi, astralprojektion, feng shui, homeopati, helbrädagörelse och kändisprästers och förvirrade prinsessors ockulta svammel som följer med på irrationalismen tag".

Sturmark tror sig tillhöra dem som tänker rätt, de intelligenta. Därför behöver han inte argumentera, anser han tydligen, utan bara hänvisa till etablissemangets verklighetsbild, som han anser är giltig och delar.

Kulturen

Tidningen Kulturen beskriver sig som en oberoende nyhetstidning med kulturell prägel. Den utges sedan någon tid av förlaget med det obehövliga namnet *h:ström – Text & Kultur*, utkommer på tisdagar och har adressen Skolgatan 41, 903 27 Umeå. Lösnummer kostar 20 kronor; vill man få tidningen under ett år får man lägga ut 595 kronor. Sökarens red. har läst ett gratis provnummer, nr 26.

(Bokstäverna i Kulturen är så små att det gör ont i ögonen).

Kulturen har en avdelning för kritik, där bland annat tidskrifter tas upp. På Kulturens hemsida ligger en recension av den utmärkte och nödvändiga tidskriften Djurens Rätt, skriven av Carin Söderström 2006-12-22. Den har rubriken *Att predika för de redan frälsta*. Numret som recensenten har läst (?) är 6/2006, ett temanummer om djuretik med bilaga.

Recensenten skriver okänsligt och utan respekt om Djurens Rätt, vars betydelse Kulturen själv inte kommer i närheten av.

En intervju med Steven Best uppkattas dock: "Steven Best är en amerikansk filosofiprofessor som agiterar för djurens rätt med eftertryck och stor självklarhet. Bland annat menar han att direkt konfrontation är den enda vägen. Han understryker sina argument med konkreta och starka exempel och jag antar att det är det som Djurens Rätt egentligen hade velat skulle genomsyra hela bilagan. Tyvärr får Steven Best väldigt lite utrymme till skillnad från övriga medverkande. Men vill man läsa mer om Steven Best och hans tankar är ett besök på <http://www.drstevebest.org/> en bra idé."

Även Sökaren har blivit föremål för "kritik" i Kulturen (finns bevarad på dess hemsida). Recensionen är skriven av Su-

sanne Lundin. Hon har läst i nr 5 och 6, 2006, och skriver bland annat:

"Sökaren är en tidskrift som ofta är kritisk mot det väletablerade naturvetenskapliga synsättet, men aldrig mot sina egna alternativa synsätt. Jag önskar att artiklarna hade haft en mer ifrågasättande karaktär åt båda hållen, texterna skulle då framstå som mer trovärdiga. Men läsningen ger sköna kittlingar i maggropen, en slags påfyllning av livsljus."

Med det "väletablerade naturvetenskapliga synsättet" torde avses det naturvetenskapliga etablissemangets ateistisk-mekanistiska världsbild som idag kraftfullt utmanas av en rad intelligenta tänkare. Det är viktigt att informera om den starka kritiken, i synnerhet som den undanhålls allmänheten.

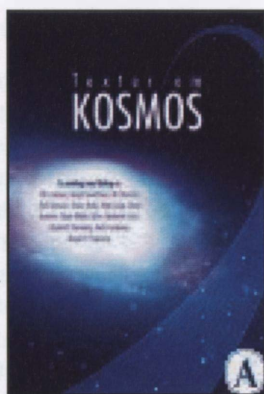
Efter att ha läst i två nummer påstår Lundin att Sökaren "aldrig" är kritisk mot sina egna alternativa synsätt. Sökaren har utkommit i 44 år; under den tiden har relevant kritik, åt olika håll, tagits upp. Men man kritiserar inte ständigt det som man finner riktigt, utan det framhäver man. Anhängare av etablissemangets världsbild har några gånger skrivit debattartiklar i Sökaren.

Susanne Lundin undrar varför Sökaren inte får statligt stöd. Stödet till kulturtidskrifter syftar ju bl a till att främja mångfald i utbudet, och kulturrådet stöder kulturtidskrifter som vänder sig till en allmän publik och innehåller kulturell eller social debatt. Sökaren bjuder i alla fall på en kulturell och social debatt, påpekar Lundin klokt, och skulle väl kunna vara en del av den mångfald bland svenska tidskrifter som politikerna önskar.

Artiklarna i Sökaren är new-age influerade, påstår Lundin efter att ha läst i två nummer. Men influenser, idéer och kunskaper kommer från flera olika håll.

"En artikel om meningsfulla sammanträffanden lockade mig till vidare läsning", skriver Lundin. "Den handlade om Jan Cederquists nyutgivna bok, *Slumpen är ingen tillfällighet*. Han menar att märkliga möten eller händelser i livet som ser ut att vara helt slumpartade, istället visar på en högre mening i tillvaron. Jag läste texten med ett leende. Ok, jag köpte inte allt, men innehållet gjorde mig glad. En slags 'feel-good text' när livet känns trist. Och vad kan vara fel om man inte skadar andra och själv mår bra av läsningen?"

Seriös kritik förutsätter god kännedom om det man granskar. Recensenterna av Djurens Rätt och Sökaren har inte skaffat sig sådan kännedom.

Kosmos gåta

Texter om kosmos. Red. Björn Stenholm. Förlag: Adoxa 2007.

Boken innehåller 12 essäer skrivna av sex kvinnor och sex män. De mest namnkunniga bland dessa är historikern Dick Harrison, som berättar om medeltidsmänniskans uppfattning av världen, och f. d. ärkebiskopen K. G. Hammar, som gör en personlig analys av Dag Hammarskjölds postumt utgivna bok *Vägmärken*. Bägge dessa inlägg faller utanför föreliggande boks ram, som är den moderna astronomins syn på kosmos i betydelsen världsallett.

Jag koncentrerar mig här på två centrala frågor. För det första tar jag upp den antropiska principen att vi inte kan gå utanför vårt tänkande (homo mensura). Det är självklart att vi inte kan gå utanför vårt tänkande. Vi skapar själva vår uppfattning av omvärlden. För det andra tar jag upp det teknologiska imperativet, som säger att all teknisk utveckling slutligen obönhörligt leder fram till total självdestruktion.

Initiativtagare till boken är docenten i astronomi vid Lunds universitet Björn Stenholm, och hans bidrag är det mest givande. I likhet med flera av medskribenterna utgår han från den antropiska principen och medger att det kan finnas många, kanske oändligt många universa och att dessa styrs av olika naturkonstanter och därmed har olika naturlagar vilket innebär att det kan finnas världar i kosmos som på flera skilda sätt ser helt annorlunda ut jämfört med vårt jordklot. Vi gör exempelvis gällande att människans existens på Tellus betingats av de naturkonstanter, vilka vi formulerat, och drar slutsatsen att vi är unika i kosmos. Möjligheten att det finns intelligenser, vilka vida överträffar vår kapacitet i tankeverksamhet, kan vi således inom ramen för vår forskning inte säga något om. Om vi gör det går vi utanför vetenskapens ramar och inträder i sagans värld.

Stenholm diskuterar mer ingående rimligheten av liv på andra planeter och pe-

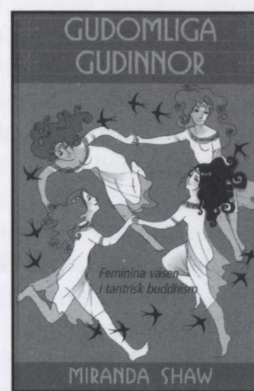
kar på åtskilliga svårigheter. "Ja", skriver Stenholm, "om sanningen skall fram har vi ingen bra definition på vad liv är för något." Redan det att träffa på ytterst primitiva former av företeelser som kan bygga upp något och kan föröka sig, ger oss människor ett helt nytt perspektiv på tillvaron. Vi är då inte alls så unika som exempelvis kristendomen predikar och många framstående vetenskapsmän av olika nationaliteter och olika religioner trott och fortfarande anser. Detta är alltså ett exempel på hur vi sätter "normer" för vår världsåskådning. Det vi kallar "liv" förutsätter att vi har tillgång till syre (O) och väte (H). Hela den astronomiska vetenskapen bygger på jordiska förutsättningar och därför letar vi i galaxerna efter exoplaneter, himlakroppar som liknar Tellus i uppbyggnad och position.

Träffar vi ute i rymden på någon form av något som liknar liv så måste man konstatera att liv uppstått på fler än en planet, vilket leder till frågan hur det uppstått och misstanken föds att det är så att liv förr eller senare uppstår på alla exoplaneter. Kryllar rymden av liv? I så fall bör ifrågasättas om det är slumpen som driver utvecklingen. En godtagbar hypotes blir då att utvecklingen sker genom någon inneboende kraft.

Ut att ta upp termen "det teknologiska imperativet" funderar Stenholm vidare när det gäller kontakter med andra civilisationer i kosmos. Vi har ännu inte säkrat några flygande tefat, konstaterar han. Inte heller har vi fått några signaler från utomjordingar, trots att vi nu i många år hållit på och sänt ut meddelanden för att visa att vi finns till. Det kan bero på, menar Stenholm, att alla civilisationer utplånar sig själva genom att den "intellektuella" varelsens överlägsna teknik och snabba utbredning tar död på det egna ekologiska systemet. Det kan ske genom orimlig befolkningsökning, genom kärnvapen, genom kvävning, genom ofantlig sopproduktion, genom åstadkommandet av obotliga sjukdomar, som sprids till alla organismer, genom ... ja, metoderna för en utvecklad kultur att förgöra sig själv är hur många som helst. En civilisation går alltså mot förintelse innan den löst problemet med kolonisering av andra världar. Därför är vi här på jorden kanske bara tusen år från vårt självmord.

Dagens forskare inom astronomi och angränsande ämnen har mycket att spekulera kring. Döden är inte bara individuell. Enligt det teknologiska imperativet är den också kollektiv.

Rolf Ejvegård

Gudomliga kvinnor som visar vägen

Gudomliga gudinnor (Energica Förlag, 2006, 206 sidor, översättning: Curt Jonsson) är egentligen en avhandling med originaltiteln *Passionate Enlightenment – Women in Tantric Buddhism* av den amerikanska religionshistoriaprofessorn Miranda Shaw. Detta sätter förvisso sina akademiska spår i boken, men gör den inte mindre läsvärd. Som kvinnlig religionsforskare går författaren i polemik med flera av sina västerländska manliga kollegor världen över om deras syn på den tantriska traditionen.

Miranda Shaw lyfter gång på gång fram exempel och bevis på att de kvinnliga tantrikerna i det medeltida Indien inte alls hade den undanskymda och underordnade roll, som tidigare forskare menat. Vi får möta kraftfulla, frispråkiga och självständiga kvinnor med en rik värld av kvinnliga myter och ritualer. Inom forskningen har man länge bortsett från kvinnornas andliga liv, och författaren efterlyser ytterligare forskning i ämnet.

Boken är en del av en växande litteratur om kvinnor och religion och kan säkert ge bidrag och inspiration till den feministiska teologin. Längre har den manliga religiositeten accepterats som normgivande och representativ. Nu avslöjas fler och fler källor, som pekar på skatter av bevarad kvinnlig kunskap, rituellt och meditativt konst och olika traditioner.

I dagens tantra, både i den hinduiska och buddhistsektaristiska varianten kan kvinnor vara guruer, och inom vissa grenar föredrar man kvinnor framför män. Manliga tantriker förväntas visa respekt och högaaktning för kvinnor. Sannolikt kan detta ha sitt ursprung i de kvinnliga shamanernas starka ställning i matriarkaliska stammar och landsbygdssamhällen.

De magiska och gudomliga krafter som finns medfödda i kvinnligheten enligt

den indiska världsbilden kolliderade tidigt med de koloniala brittiska värderingarna och upplevdes som något främmande och hotande för de judiska och kristna tankarna och traditionerna.

Förutom på källstudier bygger boken på fältstudier i Indien, Japan och Nepal. Författaren har brevväxlat med Dalai lama och fått hans godkännande och välsignelse av projektet.

Den tantriska buddhismen är en gren av Mahayanatraditionen. Inom tantra utvecklades en doktrin om medfött buddhaskap för både män och kvinnor. Buddhapar uppträdde i helig förening (maithuna) och förkroppsligade den passionerade upplysningen, som skapar vågor av lycksalighet och harmoni och omvandlar världen till en mandala. Kvinnor ses som kroppsliga manifestationer av gudinnor på jorden och män av manliga. De tantriska relationerna var och är alltid frivilliga, en passionerad inriktning mot samma andliga mål, ett slags andligt partnerskap.

På den tantriska vägen vandrar kvinnor och män på lika villkor, men ofta är det kvinnor som visar vägen. Här uttrycks buddhismens jämlikhetsfilosofi på ett naturligt andligt och livsbejakande sätt. Fascinerande och annorlunda läsning utlovas, dessutom är boken illustrerad med bilder av kvinnliga yoginier, buddhor och buddhapar.

Några rader ur en tantrisk text lagd i en mans mun får avsluta recensionen:

Jag måste öva mig i att vara hängiven kvinnor

Tills jag inser och förverkligar kärnan i upplysningen

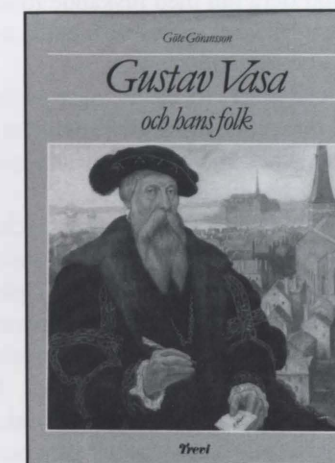
Eva Jagrell

Namn i Bibeln

Evald Lindkvist: *Biblisk uppslagsbok. Namn i Bibeln*. Tre Böcker Förlag AB. C:a pris i bokhandeln 500 kronor.

Evald Lindkvist utgav 1993 "Bibeln Namn för namn". De 6000 namnen har blivit 9000 när Lindkvist efter 25000 arbetstimmar nu kan presentera en nyupplaga av verket under titeln "Biblisk uppslagsbok. Namn i Bibeln".

Huvudparten av boken består av egennamn på bibliska personer, vilka beskrivs och sätts in i sitt sammanhang. Därtill kommer en mängd register av olika slag,

Gustav Vasas tid

På Karlstads stadsbibliotek skyltade man med Göte Göranssons bok från 1984 *Gustav Vasa och hans folk* (Trevis). Jag lånade och läste Göranssons storverk. Han är i första hand konstnär, och boken är på varje sida fylld av utomordentliga illustrerande teckningar (mer än tusen bilder) i färg. Bakom bilderna och texterna ligger stor forskarmöda i historievetenskaplig anda. Fem år tog det Göte Göransson (1921–) att sammanställa materialet.

Boken är levande kulturhistoria som visar hur svenskar, i alla samhällsklasser, levde på 1500-talet. Vi får se redskap som användes, kläder som bars av hög och låg och av soldater, och vi får kunskap om livsföring, en rad yrken, mat, byggnader, fartyg och rättskipningen (som var grym) om striden mellan katoliker och protestanter samt detaljer om Gustav Vasa och hans familj. Om tidens sjukdomar får vi däremot inte veta mycket (man visste ju inte vad som var fel) men Gustav Vasa led av tandvärk. Göte Göransson tar upp tidens mediciner, och han nämner ett recept mot pesten, nedskrivet av biskopen Peder Månsson; det kan väl beskrivas som naturmedel.

Vatten av svalor (!) var ett universalmedel som Peder Månsson rekommenderade. "Tag svalungar och torka dem. Stöt dem sedan till ett pulver, blanda det sedan med bävergäll och lite god ättika. Håll det i en glasskål för att destillera vattnet av

detta. Detta vatten drickes på fastande mage och botar då fallandesot om man dricker det i fyrtio dagar, även om människan har haft denna sjukdom i många år. Samt dricker man det när man fastar i nio dagar då läker det hjärnfeber och hosta. Detta vatten styrker hjärnan, rensar magen, lenar bröstet, stärker senorna..."

Trolldom och vidskepelse fanns i tiden. Exempel på trolldomsrecept: "Om någon hade svår tandvärk skulle man gå till en kyrkogård, där en drunknad man var begravd och skära ut stickor ur gravkorset. Dessa fick tandvärken att försvinna."

Sverige hade drygt en halv miljon invånare på den tiden, Stockholm kanske runt 6 000.

Läsaren kan glädja sig åt att människors liv har blivit materiellt bättre under de senaste 500 åren, och att rättskipningen blivit betydligt mer human.

Människorna hade naturligtvis sina glädjeämnen på Gustav Vasas tid, men livet var hårt i jämförelse med hur vi lever idag. Materiellt är det stor skillnad mellan då och nu. 1500-talet var ju en tid utan den elektricitet som vi trollar med idag. Boktryckarkonsten var ny; i Sverige bestämde kungen om den och han tillät inga fria tryckerier, bl a inga propagandaskrifter för katolicismen. Kung Gösta var trots tjänster en hänsynslös regent. Han stal t ex dyrbara kyrkklockor och annat värdefullt från kyrkor för att betala landets skuld till Lübeck, men i verkligheten blev större delen av det stulna hans och hans familjs egendom. Gustav ville bli en rik kung och klagade över att han inte blev så rik som han hade önskat, eftersom fogdarna inte var ärliga!

"Gustav Vasa och hans folk" är en bok av helt annan klass än t ex dagens kriminalhistorier, vilkas författare får uppmärksamhet och vinner berömmelse för struntsaker.

Göte Göransson har även skrivit och illustrerat "Gustav II Adolf och hans folk". Han borde idag vara välkänd som illustratör och författare, men är relativt okänd för allmänheten.

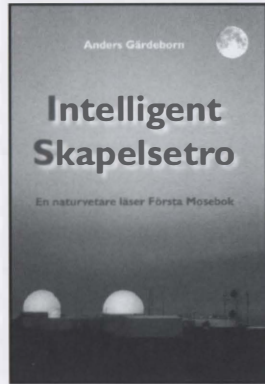
SM

såsom släkttavlor och förteckningar över allt ifrån Bibelns kvinnogestalter, regentlängder och apokryfer till präststäder, öar och tabeller över mått, mynt och vikter etc. Också de gamla grekiska och romerska gudarna beskrivs i ett detaljerat avsnitt lik-

som de stora världsreligionerna.

Boken måste betecknas som en forskarbragd och bör ha en given plats i vetenskapliga institutioner och bibliotek – även korsordslösares!

Rolf Åsare

Skapade Gud världen?

Anders Gärdeborn: *Intelligent skapelsetro. En naturvetare läser Första Mosebok. Vetenskap och religion: biblisk skapelsetro, evolution, intelligent design.* Förlaget XP Media 2007.

Har världen tillkommit av en slump, eller har den skapats av något slags intelligens? Det är den fråga som författaren tar upp och vill ge ett kristet svar på.

Gärdeborn vill visa att Gud är världens skapare och att skapelsen har skett under mycket kort tid; någon lång evolution har inte förekommit. Han är bunden till bibeln som för honom är den stora auktoriteten, när det gäller livets uppkomst och dess mening. Han vill visa att bibeln har rätt. Till sitt svar kommer han fram genom ett slags cirkelresonemang. Gud har själv genom sin bok, bibeln, upplyst oss om skapelsen, och honom måste man ju tro på. Han kan inte ljuga. Alltså finns han som alltings upphov. Detta är välbekanta religiösa föreställningar, som de flesta av oss tycker är naiva.

Men bokens värde ligger i att Gärdeborn pekar på vissa problem som förrespråkare för evolutionsteorin har när de försöker försvara den mot invändningar av olika slag.

Om man utgår från Poppers falsifieringskriterium, blir evolutionsteorin inte vetenskaplig i dennes mening, eftersom den inte kan falsifieras, dvs det finns ingen möjlighet att visa att den är falsk eller sann; den är bara ett system som man tänker sig riktigt beskriver verkligheten.

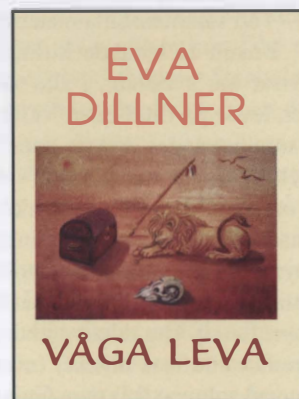
Upprepade gånger gör Gärdeborn gällande att anhängare av Darwins evolutionslära är ovetenskapliga, exempelvis vid geologiska åldersbestämningar av fossiler i sedimentära avlagringar, vid meteorologiska åldersbestämningar med hjälp av uppborrade iskärnor, vid biologiska åldersbestämningar med hjälp av den paleontologiska kolumnen. Författaren tar

även upp flera fall med fuskande forskare, vilka helt enkelt konstruerat felande länkar i olika utvecklingskedjor.

Gärdeborn menar att ingen evolution har ägt rum, utan att världen i enlighet med bibelns skapelseberättelse har skapats under kort tid. Gud sade: varde...

Författaren sammanfattar mycket av den kritik som riktats mot evolutionsläran, och nog kan man utan större svårighet se att darwinismen knappast kan bli vetenskapens sista ord när det gäller beskrivningen av livets utveckling på jorden. Men Gärdeborns beskrivning av kreationismen förefaller denne recensent barnslig och har inget med modern vetenskap att göra. Vetenskapen så som vi känner den har funnits i ungefär 2.500 år, om vi räknar från dess ursprung bland de gamla grekerna, och den har i accelererande fart utvecklats både på bredden och djupet, men den behöver säkert ytterligare flera tusen år för att lösa många av de väsentliga problem som forskarna brottas med i dag.

Rolf Ejvegård

Eva lär oss leva

Våga leva av Eva Dillner. Förlag Divine Design, 2006.

En obändig lust att leva foras fram genom Eva Dillners bok "Våga leva". Finns det möjlighet att leva fullt och helt och få utlopp för känslor och tankar, medan man gör karriär i affärslivet? Går det att vara en effektiv medarbetare i företagsvärlden och samtidigt fostra och nära den egna livsfilosofin? Eva ställer upp samhällets alla områden för inspektion och det blir en grundlig genomgång. Hon berättar i flödande talspråk. När jag läser, känns det som att sitta vid köksbordet och prata med Eva.

När Eva var tonåring, flyttade familjen från Sverige till Seattle i USA. Hon ut-

bildade sig till ingenjör och gjorde karriär i pappersindustrin i USA, och längre fram i Frankrike. Som projektledare var hon ofta den enda kvinnan i en värld som dominerades av män.

Eva ger fascinerande inblickar i vad som sker på arbetsplatser. Personal byts ut i snabb takt för att hålla en hög lönsamhet: "Vi är inte lönsamma nog, hörs det mer och mer. Men vad strävar de efter? Man kan inte mer än äta sig mätt." Hon beskriver också hur chefer rensar ut toppkompetensen i sina organisationer så att ingen ska konkurrera med dem själva: "För att få sitta kvar, petar medelmåttorna ut de producerande kollegorna." Hur kan vi leva väl och organisera vår tillvaro i framtiden? I stället för hierarkier och revirpink behöver samhället nätverk, menar Eva, och beskriver hur företaget kan införliva mänskliga behov och ändå vara produktiva.

Sommaren 2007 träffar jag Eva i Marysville nära Seattle. Vi dricker kaffe på ett litet café. Eva berättar öppenhjärtigt om hur hon kom in i en kris när hon blev friställd från jobbet i Frankrike. Krisen ledde till nya insikter och blev början till ett nytt kapitel i Evas liv: Hon började skriva böcker om sina upplevelser. Böckerna spänner över vitt skilda livsaspekter – andlig utveckling, kvinnors positioner och karriärmöjligheter inom traditionellt manliga arbetsområden, sex, ekonomisk planering, samt trender inom personlig utveckling och terapi.

"Våga leva" kan fungera som en handledning i hur man lever sitt liv, och är värdefull läsning för kursledare och arbetsledare. Den är en spännande skildring av Evas egen väg, i yttre och inre mening. Shen-terapi har blivit en kraftfull inspiration för Eva. En annan livsbejakande inspirationskälla för henne är frigörande dans.

Eva har tidigare på svenska publicerat:

Livs Levande Eva, ljudbok, 2006.

Hemsida:
www.divinedesign.nu

<http://evadillners.blogspot.com> Blogg på svenska:
<http://evadillner.blogspot.com>

Kontakta Eva: eva@divinedesign.nu
Eva Dillner, DIVINE DESIGN, Apoteksgränd 3A, 57531 Eksjö

Brita Adkinson

Jag är

den jag är

jag är

Och jag är nöjd!

Lotta Gillberg

Källan
till mitt ljus
finns inom mig

där finns källan
till min styrka
mitt mod
och min glädje

där finns källan
till mitt hopp
och min tro

där finns
all den kunskap
jag behöver

där finns också källan
till min frid

jag öser ur denna
min källa av ljus

Lotta Gillberg

Aforismer av Alexander Carlesson

TANKE

De lyckliga dagarna i livet
bär en genomskinlig slöja av sorg.

LÄNGTAN

Längtans fågel har inga ögon.

ÖGONBLICKET

Det stora ögonblicket fann jag
i den lilla händelsen.

DET SOM ÄR DU

Bär inte rädlans illasittande kostym.
Gör vingar av det som är du.

VI ÄR

Vi är tystnaden
livet bryter.

INNERST

Det mitt hjärta innerst längtar
är bortom min tankes gräns.

MOTTO

Kan jag ingenting bestämt veta,
skall jag ingenting bestämt tro.

LIVET OCH KÄRLEKEN

Att mista livet är att leva och dö.
Att mista kärleken är att dö och leva.

Märkvärdigt om Swami Omkarananda i Sökaren 4/2007, sid. 25

Jag undrade först om det kunde vara fråga om samma person, men det är det tydligen. Fotot måste vara gammalt.

Själv har jag levt i Schweiz i 30 år (och bor nu som aktiv pensionär i min slovenska frus hemland). Under mina år i Schweiz fick jag veta, att en Swami Omkarananda hade bosatt sig i Winterthur och där hade en ashram i ett par hus, som en del människor upprörde sig över. Man

försökte i kommunalpolitiken få bort detta centrum. Mot slutet av dess existens gjordes ett bombattentat mot en politiker och Swami Omkarananda hamnade i fängelse under 14 år. Sedan han blivit fri, blev han landsförvisad och sänd till Indien, men han återkom och bosatte sig nära Bregenz i Österrike, vid den schweiziska gränsen, där han dog år 2000. Om detta kan läsas på websidan <http://www.rickross.com/reference/general/general164.html>. Om jag minns rätt, blev det aldrig klart bevisat att han stod bakom bombattentatet, utan det ägde möjligen rum utan hans vetskap. Man påstod dock, att attentatet skulle ha varit arrangerat av polisen för att få ett skäl att utvisa honom, men detta verkar föga trovärdigt.

Att det är fråga om samma person som nämns i Sökaren framgår av en biografi på websidan <http://www.omkarananda-ashram.org/personality.htm>. Märkligt nog förtogs där hans död.

Under min tid i Schweiz besökte jag en gång hans Ashram i Winterthur och hade också tillfälle till en privat konsultation och hörde ett av hans föredrag. Jag fick också en tid en liten tidskrift från centret. Intrycket var detsamma som man också får av de flesta inom politiken: Prata mycket men säg litet... Delvis intetsägande texter med de vanliga flosklerna som man i olika formuleringar hör från de flesta swamier. Föredraget gav mig heller ingenting konkret.

Själv har jag upplevt swamier också i Indien, framför allt en i Mysore, som jag med tiden drog mig tillbaka från. Om detta kan läsas på min websida www.christian-reincarnation.com.

Jan Erik Sigdell

På nätet finner man mycket om Omkarananda, vilken jag uppfattat som en känd och aktad andlig personlighet. Att hitta det kritiska, som inte är mycket, är inte lätt. Men enligt uppgift satt han i fängelse i Schweiz i 10 år (1975–1985). Anhängare av swamin säger att bombattacken, som inte ledde till några personskador, arrangerades av polisen för att misskreditera swamin.

Många har upplevt Omkarananda som en stor gestalt. De uttalanden av honom som jag tagit del av, är utmärkta.

Att förena kriminell aktivitet med de tankar som Omkarananda stod för, är inte lätt. Därför tror jag inte att man utan vidare skall tro att fängelsedom mot honom var rättvis.

SM

Själv tror jag att bombattentatet utfördes av någon anhängare och att Omkarananda inte visste vad som planerades. Naturligtvis otroligt dumt, för den anhängaren uppnådde ju raka motsatsen... En del trångsynta människor var också upprörda över att det fanns en sådan ashram i Winterthur och såg detta som en skam för staden. Möjligen har en sådan människa arrangerat attentatet, och i så fall med avsikt på ett sådant sätt att ingen skulle bli skadad.

Men jag har svårt att tro att polisen gjorde det.

Jan Erik Sigdell

Gåvor till Sökarens stödfond

Margot Lund, 100:-, Claes Asker, 50:-, Birgitta Södergårdh, 100:-
Folke Peterson, 50:-.

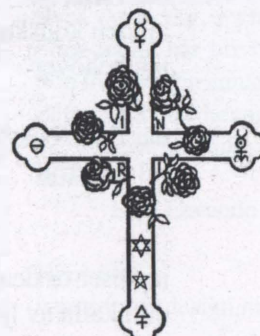
Mycket tack! *Red.*

Kvinna, 50, med 13-årig son samt hund och katt, söker en man med varmt hjärta. Du är social, empatisk, gärna högskoleutbildad. Svar till "Jämtland", Sökaren f v b.

Om intuition se:

<http://www.sokaren.se/INDEX79.HTML>

Ny bok från Svenska Misraimförbundet: Uråldrig andlighet

Medverkande: Mikael W Gejel,
Jörgen I Eriksson, Per-Olov Hols,
Alexander Kieding, Stefan Ottman,
Henrik Persson, Susanna Åkerman.

Pris 150 kr på pg 471 12 25-5, Gejel.